Abieluleht

Tänast lehte 8 külge.

TOIMETUS JA TALITUS:
Tallinn, Suur Karja tn. 2–6.
Telefon Postkast 372.
Toim. kõnet.: kl. 3—5. Kontor avat.: 8—6.
Tarvitamata jäänud käsikirjad, kui neil tagasisaatmiseks puuduvad margid ja seismajäänud kirjad hoitakse alal kuu aega. Kuulutusi ja tellimisi võtavad vastu: lehe talitus, abitalitused ja agendid. Lehte võib tellida ka kõigist Vabariigi postiasutustest ja -agentuuridest.

Uksiknumber 10 senti.

Kuulutuste hinnad:
Esiküljel teksti ees 10 senti, teksti sees 12 s. ja kuulutuste küljel 5 senti millimeeter. Kuulutusi võetakse vastu lehe ilmuvasse numbrisse kuni neljapäeva õhtul kella 6-ni.

Tellimiste hinnad:
1 kuu 45 s., 2 kuud 85 s., 3 kuud 125 snt. 6 kuud 225 s., 12 kuud 400 s., — postiga saates. Välismaile 2-kordsed hinnad. Aadressi muutmine 25 senti.

№ 34. Pühapäeval, 4. oktoobril 1931. I aastakäik.

A. Veizenbergi raidkuju — Shakespeare Romeo ja Julietta.

Kirgas õhtu.

Kui tõrvik, mis on hämarusse heidet,
nüüd päike horisondil pillub tuld.
Lääs kirgastub kui oleks sinna peidet
opaalid ja smaragdid, purpur, kuld.

Neid aardeid kannab värviraske tooga
mis kainel õhtujumalannal üll,
ning kaugustes kuldsädeluses voogab
ta rõive ääristav õrn lume tüll.

Üks lilla vari laenab omi toone,
et tülli ühtlus mitmekesistuks.
Nii sinistub see sära monotoonne
kui oleks avat hämarusse uks.

Galeere kuldseid kandvaks eeter moondub
ja maailm muutub hõbedast paleeks.
Ju kauges taevas esmatähti koondub
ning põimub nagu kalliskive keeks.

Ma vaatlen kuuse lumist kapiteeli,
mu ümber lakand tuulte nutt ja rutt,
ning nukrus häälestab mu hämmund meeli
kui ammuaegund hämar muinasjutt.

RALF KAAVER.

Tallinna tuntuim tantsuklubi juhataja — art. J. Saréni.

Autoõnnetus, mis õnne tõi.

Mõni kuu tagasi juhtus Hamburgis, Saksamaal, autoõnnetus, mis tähelepanu äratas sellepärast, et kahe auto kokkupõrkel ühte sõidukit juhtiv daam pääses kummalisel kombel vähemagi kriimustuseta. Teist autot juhtiv noormees, kes samuti nagu daam kuulus Hamburgi paremasse seltskonda, jäi aga kahe purunenud sõiduki rusude vahele raskesti vigastatuna lamama.

Daam ei kaotanud siiski külmaverd, vaid viis raskesti vigastatud noormehe tema koju. Edasi hargnes, kõik nõnda, nagu seda tavalisti juhtub ainult filmides. Daam, kes oli õnnetuses süüdi, istus nüüd ravitsejana öid ja päevi noormehe voodi kõrval, et osaliseltki parandada viga, mida tegi vale suunas sõites.

Möödusid kuud, noormees paranes ja nädalat kaks tagasi seisis noormees juba altari ees. Pruudina tema kõrval seisis aga sama daam, kes põhjustas autoõnnetuse.

Peale laulatustalituse sooritamist seletas noormees sõpradele ja tuttavatele, et elus juhtunud sündmusest pole ta ühegi asja üle nii rõõmus, nagu seda on mõni kuu tagasi olnud autoõnnetuse pärast.

11-aastaste omapärane lugu.

Juhtub sageli, et mõne noormehe esimeseks armastatuks osutub kaunis täditütar ja täditütre „südameroosiks“ tädipoeg, sel lihtsal põhjusel, et sel ajal pole veel kuigi palju kokkupuuteid teiste tütarlaste ja poistega.

Üks sellistest poistest, kelle meeled vallutas omavanune täditütar oli ka 11-aastane hamburglane Fritz Landau. Tundes täditütre Martha vastu suurt kiindumust, polnud väike Fritz sugugi nii tagasihoidlik, nagu kõik teised tädipojad, vaid osutus tublisti aktiivsemaks. Lugenud mitmesuguseid ärritavaid seiklusromaane, leidis Fritz, et kõige parem on ikkagi siis, kui ta Marthaga põgeneb kodust kaugele.

Alul seisis Martha agaralt selle vastu, ent kuulates pikki, kuid alaliselt Fritzu kõnelusi kõigist neist hüvedest, mis neid ootavat laias maailmas, sulas lõpuks tüdrukugi süda. Üheskoos otsustasid nüüd mõlemad lapsed põgeneda Ameerikasse, — vastu õnnele, kuulsusele, rikkusele...

Kõik näis õnnestuvat alul hästi. Noortel õnnestus pääseda tõesti laevale, ent enne, kui laev sadamast väljus, leiti siiski „jänesed“, kes toimetati muidugi maale tagasi. Pisarsilmil pidid nemad siin pihtima nüüd teisele ka oma kavatsused ja hüljama mõtte Ameerikasse sõitmisest.

Surm valsi keerises.

Valss, eriti vanaaegne valss ei näi enam meieaja tantsijaile meeldivat. Foxtrott on palju rahulikum ja väsitab vähem kui valss. Nüüdne noorus ei ole enam valssi tantsima õpetatud, ja nagu näha, mõni ei suuda seda isegi ka välja kannatada. Selle üteluse tõenduseks toome näite Prantsusmaalt, kus Boulognes keegi noor 17-aastane neiu valssi tantsides suri.

Surm saabus nimetatud neiule sõna täielises mõttes, valsi keerises. Tantsides valssi langes äkki neiu pea kavaleri õlale ja selle järele libises neiu põrandale. Kohe lõpetati muusika, ja kõik saalis viibijad ruttasid noore neiu juurde, katsudes teda meelemõistusele äratada, arvates, et ta on minestusse langenud.

Kuid kõik äratamiskatsed ei andnud mingisuguseid tagajärgi. Siis kutsuti kiires korras arst kohale. Aga tema abi oli ka ülearune. Ta ei võinud enam muud midagi teha kui konstanteerida surma fakti, mis oli järgnenud südame lõhkemisest.

Tantsu kursus.
Rataskaevu 22-1 Tel. 449-73

Organiseeritud gruppidele soodsad hinnad.

Kooliõpilasile erigrupid.
Üksiktunnid kogu päev.
Nais- ja meesõppejõud.
Õpetajate saatmine provintsi nõudmisel.

J. NÕMMIK

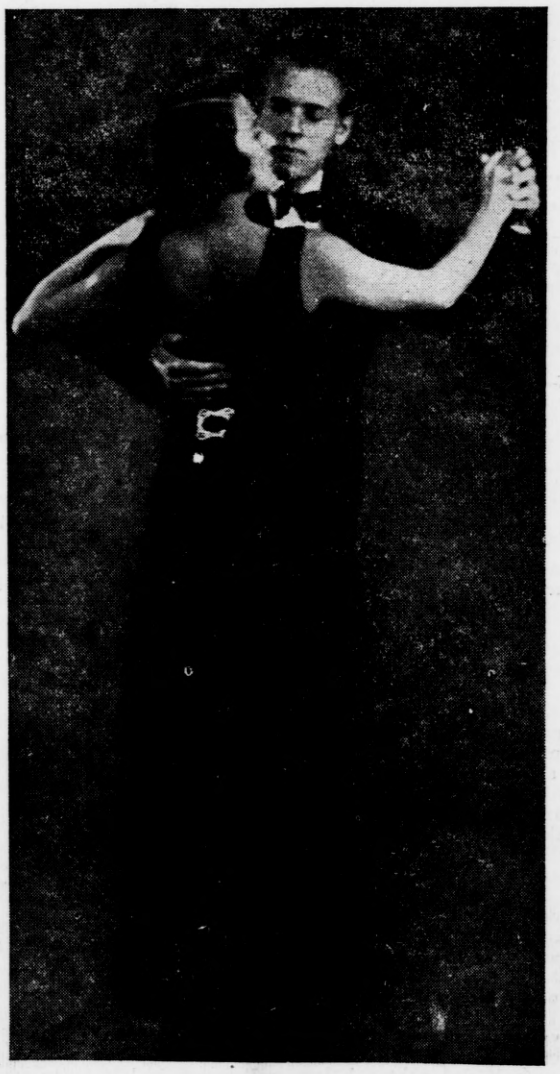

Tallinna Tantsukursuste juhataja J. Nõmmik oma partneriga.

Oktoobri akkordid.

Need rõsked päevad käivad paist radu,
neid jälgib neurasteeniline tuul,
mis kuulutand on lehtedele kadu.

Karmiini ega ookrit pole enam puul:
need värvid porri paisatuna raiskunud.
Öökülmast mustunud pihla punav huul.

Kuis palju süngust pilveis taeva paiskunud,
et tuhmund on see kirgas suur opaal. —
Kuid õhtuti, kui vahest tuuled laiskund,

lääs koosneb pilveist nagu moodne maal.
Ja selgeil öil, kui taevas tähist täitund,
kuu ülal tulvil verest nagu graal.

Ning õhtuil palju tulesid on läitund:
on pimedusse põimund nende kee;
kui oleks nukrus hooletumalt käitund
ja levind ohtralt, nii on valgus see.

RALF KAAVER.

Endateostus.

See valgus!? On's see otsiskelu värav?
On's algus? Endateostus? Väljapääs?
On alles eos see roheluse sära
kui vilja valmimine haljas pääs.

Ja pikkamööda käikudes ta valmib,
end tõstes vastu valguselle, tuulile.
Küll küpsus tema roheluse palmib,
kui toitev tera langeb huulile.

Ning märkamatult süttib suureks loiduks
see valgus, mis on hämar, varjat veel,
ja küpsev vili muutub puhtaks toiduks
ning viimaks selgeks, mida maitseb keel.

ja šaakalina ruttab toidule.
Mu aju siis kui nälgind lõvi sööstub
Hing võrahtub. Ja kuigi ümber ööstub,
läen vastu valgusel e, koidule.

RALF KAAVER.

Naise hind.

Kogu maailma inimeste ema, kuninganna, austatuim — ent süski müüdav, see on olnud naine.

Ajaloolased väidavad üksmeelselt, et ürgajal on olnud naistevalitsus, mida praegugi nähakse alles õige primitiivsete loodusrahvaste juures. Sellal oli mehe ja naise vahekord teistsugune. Naine valitses, sõdis, juhtis majapidamist; mees pidi hoolitsema töö eest ja naise aineline olukord ning soov määras tomale kuuluvate meeste arvu ning hulga. Sellise seisukorra põhjustas kindlasti meessoo sügav lugupidamine naise kui ema vastu. Ja nii ei ole mingi ime, et loodusrahvad eranditult omi jumalaid kujutavad naissoolistena. Niisugune naise auväärne seisukord püsis hiljem kõrgekultuurilises Babiloonias, Egiptuses, Kreekas ja Roomas, olgugi, et juhtiv ja valitsev võim oli aktiivsema poole, s.o. mehe kätte läinud, kuna naine kuulus peamiselt kodule ja lapsele.

Ristiusu levinguga algab kultuurmaades ka naise võimu langus. Meeste kasvav võim, naise allasurumine religiooni kaudu, kus mees atesteeritakse naise peaks ja patrooniks, viib madalale naise auväärsuse ja hinna. Pealegi ei suuda naine füüsiliselt võistelda mehega alalislistes sõdades jne., mis talle omakorda teisejärgulise väärtuse annab. Naine asetatakse peaaegu loomaga ühele astmele, temast tehakse müüdav ja ostetav elusobjekt.

Iga mees võib endale osta sedavõrd naisi nagu talle meeldib. Ta võib neid kohelda oma heaksarvamise järele, seda ei keela ega määra mingi komme ega seadus. Nii võidud vanas Germaanias iga naine otsemalt maha lüüa, kes julges mehele vastu hakata. Abieluks osteti naisi teatava hinna eest, mis sageli ei vastanud parema looma hinnale. Rohkem makseti muidugi hästi noortest ja võluvatest tütarlastest.

Eriti palju kirjandust on ilmunud hilisajani püsinud India naiste müümise kohta. Nii on müüdud koguni tütarlapsi alla 10 aasta, kusjuures kaua püsinud hinna alamääraks on olnud: alla 10 a. tütarlaps — kitsetall: 10 — 30 a. — kits; üle 30 — 40 a. — nende eest maksetud teinekord peale, et võõra mehe kätte „risust“ ära sai.

Ka meie esivanemate juures ei koheldud naist küllaldase respektiga. Siin lihtsalt näpati tütarlaps majast — abikaasaks. Teinekord võis varastatu mitte sobival juhtumisel tagasi tulla. Üldiselt aga on põhjamaade rahvad, eriti skandinaavlased, soomlased ja eestlased naist parema lugupidamise ja austusega kohelnud.

Millist metsikust ametlik kirik tookordse naise vastu ilmutab, ilmneb selgesti 12. sajandil avaldatud Rooma paavsti pattude lunastamise hinnakirjast. Selle püha dokumendi järele lubatakse ema, õde või naine tappa, kuid peab kiriku kasuks viis krossi maksma. Samas dokumendis seisab üleval, et neitsi vägistamine maksab kuus krossi.

Et naist kui müüdavat eset on võetud, sellest kõneleb Inglise kultuuri ajalugu 19. sajandini. Näiteks toob Inglise populaarne ajaleht „The Times“ 22. aug. 1797 a. turuteateis naisterahvaste hinnad, märkides rõõmustaval kombel, et naise keskmine hind on 0,5 guinee päält 3,5 g. tõusnud, mis olevat areneva tsivilisatsiooni tunnusmärgiks.

Naise müümine sarnanes väga harilikule looma müümisele. Mees viis, ohelik kaela ümber, naise turule ja sidus posti külge. Seal siis määras turukubjas naise hinna, ja mees võis vedada naist müütades ringi, kusjuures ostja võis ilma võõrastuseta ja müüdava vastupanuta teda kõigist intiimimatest kohtadest, eriti puusadest ja nisadest kobida, mida naise kui seksuaal-aktiks tarviliku olevuse juures eriti hinnati. Kaubale saamisel läks naine uuele mehele edasimüügi ja abielunaise õigustega automaatselt edasi.

Olgugi, et Inglismaal naisi müüdi mitte orjadeks, vaid n.n. abieluks (s. t. mehele rahuldajaks), ei saa põrmugi niisuguse õnnetu olevuse elu orjaelust eelistatumaks, pigemini küll viletsamaks pidada.

Sama „The Times'i“ hallidelt veergudelt on korjatud fakte, kus mees on naise 3 nädalat pärast pulmi ära müünud. 1790. a. müünud üks Inglismaa kogukond vaeseks jäänud naise 2 shillingi eest, milline akt praegu Briti muuseumis. Viimane naise müümine olevat avalikult Inglismaal olnud alles 1817. a. Hiljem polnud sugugi haruldane asi naise mahamängimine või võla eest pandiks andmine igakülgse kasutamise õigusega.

Alles 19. sajandil kaob naise massiline müümine ja sahkerdamine abielugi otstarbeks. Kuid me teame, et tänapäevanigi on püsinud komme, mil naisega kaubeldakse — kus mees otsib naist raha pärast, kus sageli vanemad, küsimata tütarlapse südame soovidest, sunnivad teda mehele, kellelt on vanematel loota raha.

Aga tegelikult kaubeldakse naisega nüüdki palju jõhkramaks otstarbeks. Olgugi, et säädus keelab ränkade karistustega naiste kauplemist avalikkudes majades ja tänavanaisteks, püsib ometi kogu kultuurilises maailmas kauplemine tüdrukutega. Siin puuduvad arvud, puudub statistika, kuid on kindel, et paljud noored neiud igal aastal langevad keeruliste kombinatsioonide kaudu „valgeteks orjadeks“. Nende saatus on haletsemisväärsem. Aga on teada, et alles paari aasta eest toimetatud Viini salkkond vene tüdrukuid, kusjuures Eesti rahas umbes 200 tuhat senti iga neiu eest kaupleja saanud.

Ainetel *E.*

Mõtteid sügisesi.

Pisarpihutäisi pillub sügis vastu aknaklaasi —
Vastu klaasi, millest piilahteleb tumesilmne öö.
Nutab tuul ja loorib silmile taas leinavöö;
Näha valus, kuidas tõmbab loodus surmaloosi.

Hääbund suvi. Kaugel kostvad veel ta sammud tormihuilges.
Hallil tuuleratsul asetad nüüd teda kurvameelne sügis sa;
Lubad neidki keda hüljand suvi, kaasa hõisata!
Sulada su valukeelelise viiuli akkordes.

Naera sügis, kaeba tuul ja nutke pilved!
Võimas saab te valude sümfoonia,
Muste mureroose annetab teil Ajajuhtija —
tume saatus te'ga ühte poogib purustatud hinged. . .

T. M—R. Narvast.

Kõige hõlpsam „Abielulehte“ tellida on lähema postiasutise kaudu. Igaüks, kes armastab mõistlikku ajaviidet, tellib veel täna omale „Abielulehe“.

Moodne neiu.

O. Siila-Silla.

1.

Võttis aset kevadõhtu videvik, hall nagu ämblikuvõrk, ja Taaralinn muutis oma palet. Uulitsatelt kadus päevane askeldus oma kiire tõttamise ja asjalikkusega. Inimesed liikusid aeglaselt, rääkides tasa, nagu oleksid kartnud lõhestada ligineva öö vaikset rahu... Kõndisid naised, puuderdatud näos kutsuvad silmad, naeratasid vastu mehed, arusaajalt, kõikteadvalt... Sõitsid autod, kandes paarikesi lõbustuskohtadesse... Vallatles tujukas Eros...

Karin istus seda rahutut hulka pealt vaadates Gustav Adolfi ausamba ligidal pingil. Ta väike kinganina löi närviliselt vastu kruusatatud jalgteed. — Miks ei tulnud Peeter?

„Lähme!“ kõlas samal silmapilgul ta seljatagant.

„Sina!“ hüüatas neiu ja surus end ilmse kiimalusega noormehele ligi.

Põiktänaval istusid nad autosse ja kihutasid restorani.

„Veini!“ kisendas Peeter. „Veini!“

Nad istusid kabinetis ja jõid. Ikka uuesti tühjendasid nad pudeleid.

„Kas ma tantsin?“ küsis korraga neiu.

„Jah, sa pead tantsima, Karin! Alasti!“

Võrgutav naeratus kitsastel huultel, ronis neiu lauale. Ta jalgade all purunesid klaasid ja pudelid, ta ihult langesid riided, kuid ta tantsis, kuni langes jõuetult mehele sülle...

2.

Järgmisel hommikul seisid nad varakult raudtee jaamas. Karin oli eile saanud isalt telegrammi, milles ta kästi viivituseta sõita koju. Ülikoolis oli õppetöös kuulutatud vaheaeg, ja tal ei olnud seetõttu ettekäänet, mis oleks õigustanud linna jäämist. Ainukeseks lohutuseks selles sügavas lahkumise kurbuses oli asjaolu, et Peeter sõidab kaasa.

Kui konduktor oli üle vaadanud sõidupiletid, jäid nad kahekesi kupeesse.

„Tahad teada uudist?“ algas noormees.

„Lase käia!“

„Oled teel enda kihluspeole.“

Karin tõstis imestunult väikese peakese.

„Millest sa räägid?“ küsis ta.

„Leidsin enne sõitu laualt paberite hulgast kirja. See oli emalt. Ta kirjutas, et kogu külas räägitavat, et sinust saavat peatselt Gerhard Bahri truu ja hoolas naine.“

Hetke vältel ei liikunud ainus lihas neiu näos. Siis viskas ta pea energiliselt kuklasse:

„Iialgi mitte!“

Kui rong peatus Sõrvlas, väikeses külakeses, suudlesid Karin ja Peeter lahkumiseks. Rahva sekka poetunult jälgis noormees neidu, kes istus isa kõrvale vankrisse. Kui sõiduk kadus käänaku taha, võttis ta kohvrid käeotsa ja algas teed, pilk rööbastel, millest üle oli libisenud läikiv vedruvanker neiuga...

3.

Teisel päeval kõndis Karin aias lõhnavate põõsaste vahel, kui suur luksusauto õuele kihutas. Ta nägi isa rõõmust hiilgava näoga ruttavat sõiduki ligi, millest kerge hüppega väljus — Gerhard Bahr. Äge nutt nööris kinni neiu kõri.

Isa aga võttis tulevase sugulase kõva käepigistusega vastu ja juhatas koduselt:

„Ta on aias. Keegi ei sega, kui paned talle sõrmuse sõrme.“

Gerhard astus aeda. Ta ristles ärevalt jalgteil. Käis veel läbi põõsatagused ja seisatas järsult. Tume vari libises üle ta ilusa näo. Ruttas siis kärmelt aia kõige kaugemasse soppi ja vaatas sealt metsa poole, mille ääres lõppesid Kolma talu nurmed. Ristikheina ja rukkipõllu vaheliselt peenralt tabas vaatleja pilk valge kogu. Ikka kaugemale heljus see, läks sinna poole, kus seisis hütt, Kolma talu popsniku Hekra eluase.

Huuled kõvasti kokku surutud, kõndis Gerhard Bahr aiast välja ja läks süngel ilmel auto juurde. Üks jalg sõidukis, teine väljas, võitles ta enesega. Ei, ta ei tohi siiski nii ära sõita! Ta armastab Karinit ja peab seda talle ütlema! Võib-olla neiu ei armastagi Peeter Hekrat, on temaga ainult tuttav... Ja sädelev lootusekiir läbistas noormehe...

Joosep Rehe, auväärt Kolma talu peremees ja Karini isa, ootas kärsitusega noormehe aiast tagasitulekut. Viimasel ajal oli ta pannud tähele, et Karini ja saunamehe poja Peetri vahekorras oli midagi, mis seal ei oleks tohtinud olla. Muidugi võis see ka tulla sellest, et nad käivad ühes ülikoolis ja kuuluvad ühte-samasse korporatsiooni. Siiski leidis ta aga olevat kindlama, kui Karin abiellub talle kohase mehega. — Mis kõik ei võiks juhtuda!

„Tulid toime oma ülesandega?“ päris ta õhinal.

„Veel mitte,“ vastas Gerhard ja valu värises ta hääles. „Ma ei leidnud teda aiast, ta on läinud nähtavasti väljadele lilli noppima.“

Muidugi oleks võinud ta ka öelda, et nägi, kuhu neiu läks. Ta ei pidanud aga seda sündsaks. Isa läheks kahtlemata tütrele Hekra hurtsikusse järele ja sunniks teda igasuguste ähvardustega Gerhardile, ja'sõna andma. See aga ei meeldinud noormehele. Nii väga kui ta ka Karinit ihkas, ei oleks ta siiski jaksanud teda vägivaldselt enese külge köita. Ta teadis, et ei suuda siis näha neiu nutetuid silmi. Sellepärast vaikis ta ja jäi ootama, et neiu saaks anda oma otsuse kellestki mõjutamata...

5.

Karin oli aiast lahkudes jooksnud kogu tee. Nüüd seisis ta hingeldades Hekrate hurtsiku ees. Enne sauna astumist kuivatas ta pisarad.

„Ta tuli meile,“ ütles ta Peetrile, kes imestunult teda vahtima jäi.

„Kas Bahr?“

„Jah.“

Noormees viipas käega madalale järile, et neiu istuks. Ise jäi ta seisma.

„Mis nüüd teeme?“ küsis ta.

„Tuled ühes minuga!“ pani neiu ette, kellest oli saanud jälle endine külmavereline Karin. „Täna langeb liisk: — kas sina, ehk surm!“

Noormees põlvitas tänulikult neiu ette ja suudles ta põlvi.

6.

Kevadine päike oli kadumas metsa taha ja veretas nagu vaskne katel, kui Karin ja Peeter jõudsid Kolmale. Eeskojast saali astudes põrkasid nad uksel vastamisi neiu isaga, kes oli teel õllekeldrisse, käes savine kruus.

Meeletu vihast, haaras Joosep noormehe kuuesisest kinni.

„Koerakutsikas!“ kisendas ta. „Kas selleks oled söönud sa kogu oma elupäevad mu leiba, et nüüd tikkuda mu majasse nagu katk? Kasi minema siit! Ära reosta mu maja enda siinolekuga, sa räpane lurjus!“

Noormees oli valge kui kriit. Pikkamisi lahkus ta toast.

„Peeter!“ karjatas Karin, pannes sellesse sõnasse terve oma ahastuse.

„Vait!“ müristas isa, tulipunane näost. „Kõigil on oma lõpp, ka sinu tembutustel on see olemas, litanäru! Pimedasse keldrisse tahan sind visata. Vett pead sa saama ja leivakoorukesi. Ainuski päikese kiir ei tungi enne su silmadesse, kui oled Gerhard Bahri naine. Mõistad?“

„Täiesti,“ naeratas neiu ja ta käes läikis revolver. Kõlas hele pauk ja Karin siples enese veres.

7.

Järgnes üldine segadus, milles ainult Gerhard Bahr jaksas säilitada külmaverelisuse. Esiti käsutas ta oma autojuhi arsti järele, saatis siis laiali kokkurutanud hädaldavad teenijad ja tõi lõpuks köögist käterätikuid ja veenõu.

Hoolikalt tõstis ta Karini lauale ja rebis lõhki ta riided. Kuul oli tunginud rinda pealpool südant. Noormees ei teadnud, on haav elukardetav või mitte. Pesi verise rinna puhtaks ja sidus kinni.

Kui töö tehtud, avas neiu silmad. Segase pilguga tunnistas ta Gerharti.

„Sina, Peeter!“ sosistasid ta veretud huuled. „Teadsin, et armastad mind, ega lahku minust. Tänan sind.“

Ta sonis.

Gerhard Bahr lahkus kellestki tähelepanemata majast, kuhu ühes temaga oli tulnud nii palju valu ja kurbust...

8.

Veel samal ööl toimetati haavatu kohalejõudnud arsti korraldusel linna kliinikusse. Hommikul leidis aset õnnestunud kuuli väljavõtmise operatsioon — ja neiu elu oli päästetud. Kolmandal päeval leidsid arstid ta olevat seisukorras, et võisid lubada tal omakseid vastu võtta.

Aeglaselt astus uksest sisse neiu ema. Karin pani tähele, et ta pea oli juba halliks läinud ja silmad sügavale pealuuse vajunud. Siiski aga ei tundnud ta miskit kaastunnet selle inimese vastu.

„Oh laps,“ algas ema murtult, istudes voodiservale, „kui suurt valu teed sa küll vanematele!“

„Mul ei ole neid!“ ütles Karin vaikselt, kuid kindlalt.

„Jah, sul ei ole vanemaid, sest sa ei taha neid. Sa tahad käia oma teed, nagu see sulle meeldib ja käid. Keegi ei suuda sind takistada. Jumalaga!“

Viimased sõnad lõpetas ema kibedas nutuhoos. Karin ei peatanud teda kui ta lahkus.

9.

Päevad möödusid pikkamisi. Karin oli rahutu. Ta ootas Peetrit, kes aga ei tulnud. Kuid ometi tahtis ta nii väga näha noormeest. Ja see ei tulnud!

Siis kirjutas ta Peetri emale Sõrvlasse.

Ja jälle läksid päevad...

Saabus lõpuks aeg, mil Karin võis lahkuda kliinikust. Siis sai ta ka kirjale vastuse. See oli lühike, kuid neiule jatkus temast. — Peeter elas jälle linnas.

10.

Tuled olid juba süüdatud, ja Karin jooksis. Uudishimulikud vaatasid talle järgi, kuid ta ei märganud seda.

Räpase hoovimaja akna taga peatus ta jõuetult. Siin oli ta nii tihti seisnud, kui ootas Peetrit välja. Nüüd seisis ta jälle ja naelutas pilgu tuppa.

Kõik oli muutunud!

Peetri ees tantsis nüüd laual teine naine. Võib-olla, oli see ilusam, sest Peetri pilk oli tuline...

Neiu ei suutnud seda välja kannatada. Ta tundis rinnas pistet, nagu oleks saehammastega lõhutud ta südant. Veel korra vaatas ta eesriiete vahelt tuppa, kus nüüd tantsis tema asemel teine naine ja hakkas siis liikuma. Nagu vari kõndis ta Emajõe kallast mööda. Veepind oli sile nagu siiski, mil nad läksid Peetriga esimest korda nelja aasta eest jõele. Ka nüüd liuglesid siin tuledega paadid ja kõlas noorte laul. Kuid kõik see suurendas Karini valu, mille ta uputas ühes enesega...

Palavikus.

Ära oota, kallis,
täna õue mind!
Mina tõve-tallis
kinni nagu lind.
Ei ma tule vastu,
lühike mu samm.
Ei ma jõua astu,
lõppenud on ramm.
Heida siiski mured, —
varsti terveks saan.
Tulen siis, kui kured
jälle meie maal.

Siis ma lood, mis helged,
räägin Sinule,
siis Su silmad selged
naervad minule.
Siis ma punun pärja,
õied kaunid toon.
Pühin silmad märjad,
suult Su õndsust joon.
Ära oota, kallis,
täna õue mind!
Olen tõve-tallis
kinni nagu lind.

Hilla Roodes.

Nimeta kiri Hansule.

J. A. Tõllumees.

Hans ja Anna olid juba kaks aastat abielus... Hans armastas oma Annat ja arvas, et Anna ka teda niisama tõsiselt armastab... Viimasel ajal käis Anna õige tihti kodust ära. Hansule seletas ta, et oma sõbrannade pool käib, ja et tal kodus igav olevat... Hans, kellel alati väga palju tööd oli, ei tahtnud, et naine tema pärast kodus oleks pidanud istuma ja ei keelanud sellepärast teda välja minemast...

Ühel päeval rääkisid sõbrad Hansule, et ta oma abikaasa järele valvaks, sest see löövat flirti... Hans ei uskunud seda ja oli sõprade peale õige kuri, et nad tema truu ja armsa abikaasa üle julgenud sarnast laimu kõnelda.

Hans kõneles sellest ka Annale, kuidas ta sõbrad talle hoiatusi teinud, et naine tal truuduseta abielurikkuja olla. Anna ehmatas ja puhkes nutma... Anna nuttis nii, et nina punane ja suudles Hansu meeletult.

Hans uskus Annat ja avaldas põlgtust sõpradele. — — —

Ühel päeval sai Hans kirja. Ta avas selle ja luges:

„V. A. härra!

Palun vabandada, et ma ennast Teie perekonna asjadesse segan, aga teadmine, et Teie abikaas tihti tõesti härradega teatris, kinos ja restoranides viibib, teie aga sellest midagi ei tea, — ei anna minule rahu. Üleeile kell 6 õhtul nägin ma teda ühe härraga kinos ja eile õhtul kell 9 sõitsid nad minule sellesama härraga autos vastu.

K. A. Keegi — head soovija.“

Hans hakkas peale kirja lugemist ärritatult oma töötoas edasi-tagasi tammuma.

„Noh, see paneb juba mõtlema! Võib ju tõsi olla!.. Uskusin ikka, et mu naine mind truuilt armastab, nüüd aga tuleb välja, et see ainult silmakirjaks oli, ta on mind petnud... Seda ei oleks ma mitte uskunud!..“

Õnnetult vahtis Hans enese ette ja vajus mõtetesse... See kestis aga mõne sekundi, siis tõmbas ta käega üle näo ja sõnas:

„Nüüd saan aru, mispärast ta nii tihti kodust ära käib, mispärast ta tihti hilja koju tuleb! Nüüd tean, mis tähendavad need sõbrannade pool käimised... Aga olen ise süüdi, olen temale liig suure vabaduse kätte andnud ja tema on seda vabadust kurjasti tarvitanud. Aga nüüd... nüüd võib ta minna, kuhu tahab... ta...“

Hans tahtis midagi ähvardavat, midagi palju tähendavat öelda, aga sõnad jäid kurgus kinni, ja ta langes sohvale, et järele mõelda, missugust taktikat oma naise vastu tarvitada, kui Anna sisse astus.

Hans tegi, nagu ei oleks ta teda tähelegi pannud. Anna nagu kohkus vähe, kui Hansu niimoodi nägi sohval istuvat. Ta astus lähemale tahtis temal ümber kaela hakata, see tõrjus tega aga ükskõikselt eemale.

„Aga Hansuke, mis sul on? Mis see tähendab?“ küsis Anna õige ehmatanud näoga.

Tummalt näitas Hans laual lebavale kirjale.

Silmakirjalise erutusega hakkas Anna kirja lugema. Kui ta kirja läbi lugenud, langes ta toolile ja puhkes nutma.

Seda ei olnud Hans oodanud. Ta oli naise poolt palju ennem südit enesekaitset lootnud kuulda: nüüd aga tuli talle korraga mõttesse, et kas ta vast Annat ilmaasjata ei ole haavanud, ehk ei olnud see nimeta kiri muud, kui tema naise häbematu kahtlustamine, soov nende abielu õnne rikkuda. Ta astus Anna juurde ja lausus pool paluvalt:

„Anna andeks, Annakene! Vahest olen sind ilmaasjata haavanud. Ei uskunud seda isegi mitte. Aga, et seal nii kindlasti kõik näis olevat tähelepandud, isegi kellaaeg, siis ei jõudnud ma kuidagi kahtlusi tagasi tõrjuda... Ütle, et see tõsi ei ole!...“

„Kas sa siis ei mäleta, Hansukene,“ vastas Anna nuuksudes, „et ma üleeile sinuga kell 6 õhtul kinos käisin ja eile õhtu kell 9 olid ju Tiitused meie pool võõrsil?!. Kunas ma siis selle võõra härraga käisin?“ Ja ta puhkes jälle nutma.

„Oh ma igavene loru, togu!“ hüüdis Hans, kellel ka nüüd meelde tuli, et nad üleeile kella 6 ajal tõesti olid kinos olnud ja eile olid neil võõrad.

Anna nuttis nii, et silmist voolasid pisarad...

„Anna mulle andeks, Annakene, et rasket süüdistust sinu vastu tõstsin. Iialgi ei usu ma enam oma sõprade kõnesid ega ka sarnaseid kirju... Sa annad mulle ometi andeks, Annake? Jah?!“

„Jah!“ vastas Anna, ikka veel läbi pisarate.

Hans vajutas palava suudluse oma abikaasa kuumavale põsele ja rääkis:

„Sul ei ole tarvis kunagi igavust tunda. Võid niipalju väljas käia, kui tahad. Ja mingisugust laimdust, ei kirjalikke ega sõnalisi ei taha ma iialgi enam uskuda.“

— — — — —

Õhtu. Tornikell lööb 8. Sealsamas lähedal, ühes pimedamas tänavas jalutab noormees noore, ilusa ja hästiriietatud daamiga.

„Anna andeks, et ma eile tulla ei saanud! Pidin ju oma osa hästi etendama. Ja see läks ka nähtavasti hästi, sest ta lubas mind nüüd alati takistamata ümber hulkuda, eks ole tore!.. Ma ei uskunud, et see kõik nii läheb, nagu sa kavatsesid. Sinu kiri oli tõesti — mis aitas...“

Ja noor truudusemurdja surub ennast oma saatjale lähemale. — — —

Rahulikult istub Hans oma töötoas ja töötab... Anna oli tükiks ajaks ühe sõbranna poole lubanud minna, ja tema usaldab nüüd oma kallist Annakest nii väga...

Elektri-õnged.

Meie ajal on elektri tarvitamine väga levinenud ja levib päev-päevalt veel rohkemgi. Eriti agarad ja leidlikud on elektri kasutamises ameeriklased. Nüüd on seal keegi kapten Guy Silva konstrueerinud suure kalapüügilaeva uuemate tehniliste abinõude ja varustusega, vähendades viimase võimaluseni inimeste arvu ja suurendades mitmekordselt püüdmisvõimet.

Guy Silva leiutis on äärmiselt lihtne ja oma idee poolest kujutab ta elektriõnge, mille konks on ühenduses elektrijuhe läbi 120-voldilise pingega akkumulaatoriga. Elektriõng on kinnitatud pika, tugeva bambusekepi otsa. Õnge konksusse võib juhtida galvanivoolu, kui kala hakkab sööta võtma. Galvanivooluga võib surmata konksu otsa hakanud kala ja siis ilma takistuseta veest välja tõmmata.

Niisuguste elektriõngede abil on kalurite töö eriti suurte kalade püüdmisel märksa kergendatud. Haikalade ja teiste suurte kalade püüdmisel pidi harilikult mitu inimest ametis olema, kuna nüüd, tarvitades elektri-õnge, saadakse sellega õige lihtsalt hakkama.

Tõin aiast tuppa viimseid lilli.

Tõin aiast tuppa viimseid lilli:
jorjeenid, astrid kahvatud.
Mind nõnda võlus nende ilu,
mis surmale ju määratud.

Surm suudelnud ju hapraid lehti.
Torm haiget teinud lillile.
Veel nende sala leinasosin
nüüd hõlab üle haudade.

Lõi sügis haavu loodusele,
kui murdis õisi tuhandeid.
Taas uuel aastal sammub kevad,
kes terveks teeb küll haavu neid.

Tõin aiast tuppa viimseid lilli —
ma sinna matsin südame;
ta haavu, mida sügis löönud,
— ei kevad enam terveks tee.

Chypre.

Seitse käsku meestele.

Adolf Menjou on Pariisi ajalehtedes avaldanud „seitse käsku meestele“, kes soovivad välimuselt elegantsed olla. Need käsud on järgmised:

1) Kandke alati trakse, kui pintsaku selga panete, sest ainult trakse kandes näivad teie püksid kenasti välja.

2) Valvake hoolega oma saabaste ja kingade kontsade järele ja ärge tallake neid üleliigselt ära. Inimese üle otsustatakse tema jalatsite järele.

3) Valvake hoolega oma kübara seisukorra järele. Ei ole midagi inetumat, kui meesterahval on peas määrdunud või fassongist läinud kübar.

4) Valvake hoolega, et teie pintsaku varukad ei oleks kortsunud.

5) Ärge pressige kunagi pükstele golfi jaoks volte.

6) Pidage meeles, et määrdunud sõrmeküüned andestatakse ainult neile, kes füüsilist tööd teevad.

7) Pidage meeles, et peate iga päev laskma omal habet ajada.

A. Menjou arvates jatkuvat neist seitsmest käsust, et meesterahvad võiksid välimuselt elegantsed olla.

Ei tea veel.

1. üliõpilane: „Sõber, kas su onu on surnud?“
2. üliõpilane: „Ta surmast saab varsti kaks nädalat.“
1. üliõpilane „Oli ta ka lõpuni mõistuse juures?“
2. üliõpilane: „Seda ma veel ei tea. Aga eks me näe, kui testament avatakse.“

Pole mikroskoopi kodus.

Kavaler: „Olete teie kirpu näinud mikroskoobi all, preili Nelly?“

Nelly: „Mis teie õige arvate! Mul pole ju mikroskoopi kodus.“

Patsillid.

Arst: „Teie poja juuksehaiguse tekitajaks on väikesed patsillid.“

Ema: „Ja, ja — olen neid juba palju leidnud.“

---

kõrval, aga siin ilmus korraga see noor Margarete. Mis oli tal Makiga tegemist? Ühel õhtul kuulsin oma akna tagant nende kahe naisterahva vahel vaidlemist. Nad olid Maki vanni pärast tülli sattunud. Mõlemad, niihästi Ellen kui Margarete, olid õige ägedad ja ei valinud sugugi sõimamises sõnu, vaid tarvitasid üsna ohtralt halastamatuid öeldisi. Mina juba olin valmis aknale kloppima, kuid need ei pannud minu hoiatusi ei-miskiks. Mis võisingi mina, üliõpilane, nende asjadesse segada?..

Ellenil oli kähisev, kirgline hääl. Ta kõneles:

— Jah, oled mul hea küll! Ei maksa juba puudutadagi!..

— Parem võiksid juba vaikida! — kostis Margarete. — Sina pole sugugi minu õpetaja!

— Mina pole muidugi sinu õpetaja!? Aga kas ei saatnud ta ise sind minu järele?..

— Noh, mis sellest siis on? Aga sina ei oska ennast viisakalt ja inimlikult üleval pidada.

— Aga sina kujutad enesest suurt vagadust.

— Noh, kui mina vagadus olen: mis oled siis sina? Ei oska sammugi inimese kombel astuda!..

— Oo! — vastas Ellen. — Häbematut võib juba silmist tunda. Ptüi, niisugune!..

Margarete aga tõrkus imestusega:

— Või veel tuled siia sülitama!? Ka seda tahan ma temale ära rääkida!

— Ole nii lahke! Kardan ma õige teda, või mis!.. Aga parem seleta mulle seda, kuidas sa teda masseerid? Kas saad sellega ka hästi hakkama? Olen ju küllalt näinud, kuidas seda teed!..

— Teen seda, mis kästakse!..

Ellen aga ärritas teda vastu:

— Teed seda, mis kästakse! Ära parem salga juba! Tean väga hästi: ta pole sind mitte ükskord võtnud!..

— On ta sulle seda ise seletanud?

— Seda tarvis veel seletada?!.

— Noh, siis ma küsin seda talt eneselt veel järele!..

XXVI.

Ühel päeval tormas Hartvigsen suure rutuga poodi, astus kiirelt leti taha ja kadus kontorisse. Kuid ta ei viibinud seal paari minutitki, kui uuesti tagasi tuli. Seal püüdsid üks ja teine temalt midagi küsida, kuid ta vehkis ainult kätega ja lausus:

— Mul pole põrmugi täna aega: naine lamab kodus haigena!

Tundsin neid sõnu kuuldes teravat valu südames ja karjatasin tahtmatult: — „Uh!“

— No-noh! — kostis Hartvigsen naeratades: — „Nüüd on tal juba parem. Aga siiski veel...“

— Tähendab, see on ööst saadik?

Hartvigsen kostis:

Kui Makk juba rohkem sõi ja istuma hakkas, kirjutas Hartvigsen kõik need teened enese arvele. Oo, teie oleksite küll pidanud kuulma tema heatahtlisi kiitlemisi: „Punane sall ei aidanud! Arstid ei võinud midagi teha. Aga mina aimasin kohe, mis tal puudub. Väga hea on, kui inimesel peas kõik selge ja korras!“

Kolme nädala pärast istus Makk jälle kontoris. Samal päeval anti lõunaks ka kõige paremad toidud ja peenemad veinid. Nii oli paruniproua käskinud teha. Olin juba enne söögitoas, kui Makk äkki ilmus, ja rikkalikult kaetud lauda hoolega silmitsema hakkas. — „Aga kus mu tütar, paruniproua, on?“ — küsis ta ootamatult köögitüdrukult. — „Läks end ehtima!“ oli lühike vastus. Makk kõndis mööda tuba edasitagasi ja kõneles minuga mõne sõna, kuna ta ise vahetult seinakella vahtis. Minu vastu oli ta väga lahke, avaldas lootust, et ma kogu selle aja sees ei võivat millegi üle nuriseda.

Nüüd astus ka paruniproua tuppa. Ta kandis punast sametkleiti. Ühes temaga tulid söögituppa ka tema tütred, kes samuti pidulikult riietatud olid.

— Vanaisa, sa oled juba siin! — hüüdsid lapsed rõõmuga, teda ümber piirates.

Ja Makk ütles paar lahket sõna oma lapsukestele. Sellejärele pöördus ta tütre poole.

— Edvarda, otsisin sind, et tähelepanu eest tänada!

Ja mitte sõnakestki rohkem ei lausunud ta. Kuid mina nägin, et sel tänul oli tütre silmis väga suur väärtus.

— Kuidas nüüd tervis on? — küsis Edvarda.

— Pole viga! Olen jälle üsna terve!..

— Arvatavasti oled veel väga nõrk?!..

— Oo, pole viga! — kostis Makk, peaga noogutades.

Siis istusime lauda. Lõunaajal mõtlesin: „Kunagi pole ma tütre ja isa vahel veidramaid ja viisakamaid suhteid näinud, kui siin! Nähtavasti hõljub Sirilundi maja kohal mingisugune saladus!“ Makk leidis ka juhuse tänada tütart uue toatüdruku pärast, kelle see oli äsja ametisse palganud: — „See on tõepoolest vaikne ja korralik neiu!“ Seda öeldes istus ta üsna rahulikult, nagu ei teakski meie, mispärast Petrine majast lahkuma pidi, jättes oma koha Margaretele.

Ja nüüdsest peale oli õngetegijal jälle töö ja leivakannikas. Aga mõne nädala pärast oli tal ühtlasi ka naine ja laps. Õngetegijal polnud midagi selle vastu: Petrine oli tugev, terve ja töökas naisterahvas — ja mis veel kõige tähtsam — rõõmsa iseloomuga. Kõik arvasid, et ta olevat liigagi hea sarnasele mehikesele, nagu seda oli õngetegija.

Hoopis teistsugune mees oli aga õngetegija sõber — Keha. Mõlemad sõbrad ei kõnelenud enam nii sõbralikult oma vahel, nagu enne seda. Keha muutus päev-päevalt üksiklasemaks, sest õngetegijal oli nüüd palju muid huvisid: tal oli naine ja laps — oli perekonna isa. Keha oli aga üksi, viibides tihti mõtteis oma Brahmaputra juures. Ja millest nad võisidki kõneleda? Pealegi, see mehikene ei olnud kuigi

Kirjavahetus ja poleemika lugejate vahel.

Küsimusi ja kostmisi.

Mis pean tegema?..

Olen 22 a. noormees, täiesti karske, ei joo ega suitseta, ja ka muidu olen kõigiti korralik. Kuid tunnen enese nii üksi olevat, et üksildus ja igavustunne tekitab vahest päris piina. Veel ei ole minu elus olnud ühtki nais-sõpra, kuigi meeleldi tahaksin seda leida. Ent see osutub minule pea võimatuks.

Kasvades rohkem lapseeast välja, hakkasin millegi pärast hoiduma häbelikult naisterahvastest eemale ja see häbelikkus on juurdunud minusse nii, et kõige parema tahtmise juures sellest lahti ei saa. Olen naisterahvaste seltsis äärmiselt arg ja saamatu, ei julge nendele silmigi vaadata, ja kui see juhtub, pean tahtmatult punastama. Samuti on raske leida minul nende seltsis kõneainet. Olen iseloomult rohkem vaikne ja tagasihoidlik, kuna aru saan, et naised armastavad rohkem huvitavaid vestlusi ja nalju, siis hoidun parema meelega üksi sattumast nende seltskonda, kartes piinlikkust, mis võib tekkida selle tõttu, et ei oska neid kohaselt lõbustada.

Samuti on raske minul ligineda nendele pidule, sest olen ju võimatult halb tantsija, kuna naised armastavad ülekõige tantsu, sellega ka eelistavad häid tantsijaid ja lõbusaid „elumehi", kes oskavad ilusate sõnade ja lausetega neid meelitada. Minul aga puuduvad kõik need ülevad omadused, ja siis jääb ainult teiste lõbutsemist pealt vaadata. Tihti tundub, nagu oleksin ülearune inimene ilmas, sest keegi ei vaja mind, kõik saavad ilma minuta läbi. Mis pean ma tegema?

Ehk teavad lugupeetud „Abielulehe" lugejad minule vastata!..

Kurb noormees.

Millises vanaduses on naised kõige ilusamad?

Vaadeldes mehi, näeme, et neist ühele sootuks noored, teistele aga jälle vanemad naised meeldivad. Üks leiab ühed ja teine teised kõige ilusamat olevat.

Oleks huvitav kuulda, millises vanaduses on „Abielulehe" lugejate arvates nad kõige ilusamad? Kas on selleks alati varased nooruse või kuldsed keskea aastad?

Malv.

Mis arvavad sellest lugejad?

Olen noor neiu, kes armastab sageli väljas käia ja ei leia selles midagi halba, kui hilisõhtul minu koju saadab mõni noormees. Otse vastupidi: see meeldib minule väga.

Ent paraku on sellel asjal siiski ka teine külg, mis tumestab kojusaatmise rõõmu. Kõik noormehed eranditult püüavad mind koduväravas ikka suudelda, pidades seda nähtavasti mingiks endastmõistetavaks asjaks, mis kojusaatmisega kaasas käib. Nõnda pole üksinda minuga, vaid sama juttu räägivad ka kõik mu sõbrannad. Suudeldakse ikkagi siis, kui selgel sõnal öeldud, et tütarlaps sellega kuidagi nõus olla ei taha.

Mind huvitab, miks on see nõnda? Miks ei otsi noormehed kunagi lahkudes kõigepealt tütarlapse kätt, vaid hakkavad taga ajama ikkagi huuli? Leian, et see on lihtsalt väljakannatamatu ja praegused noormehed lähevad liig kaugele. Või pole neile selles siiski midagi halba, kui noormees koduväravas neidu lahkudes suudleb, kuigi ta seda koju saadab esimest ja viimast korda? Millisteks pidada neid noormehi, kes neide ikka suudelda tahavad ja neide, kes ennast suudelda lasevad?

Loodan, et kõik „Abielulehe" lugejad selle kohta oma arvamist avaldavad, kuna asi peaks huvitama kõiki.

Roosisuu.

Kas maksab abielluda

ainult meeldivuse pärast, et pääseda piinavast elust, mida valmistavad kodus õed ja vennad? Või muutub ka selline abielu, kus puudub armastus, ajajooksul piinaks?

Lullv.

Vastus „Tundmatule".

(„Abieluleht" nr. 33.)

Tänapäeval suur osa naisi abiellumisel esitavad elu suhtes liig suured nõuded — sellest ka tingitud, et raske leida endale vastavat eluseltsilist. Pahatihti aga juhtub, et naine, kes lepiks vähemaga, ei leia tähelepanu, poolehoidu meeste seas, sest ta lihtsalt ei meeldi neile.

Kuigi tänaval tutvust otsida on labane, halvemal juhul võib isegi politsei kätte sattuda, siiski kaudsel teel võite ka tänavalt endale naise leida. Võtan järgmise näite. Kohtate tänaval kedagi meeldivat daami jalutamas. Jalutate Teiegi. Mõned korrad möödudes teine-teisest, tahes-tahtmata pöörab ta Teile tähelepanu. Sellest on küllalt esialgul. Kui see daam esialgu vähemalt välimuselt leidis Teis midagi meeldivat, kindlasti tuleb ta esimesel juhusel sama teed mööda. Küll tuleb siis ka juhus tutvumiseks — vaja mõista olukorda kasutada ja korrektsuse piiridesse jääda. Kui juhus tutvumiseks ei saabu — on jällegi ajaleht, mille abi võite kasutada. Kui kahtlane, kas Teie kuulutub leiab tähelepanu ja Teil rahast kahju pole, võib paaris-kolmes lehes kuulutada — ehk aitab. Kui olete ise hakkaja, nagu ütlete, ei siis Teie hätta jää.

Frederic Rex.

Vastus „Helmile".

(„Abieluleht" Nr. 33.)

Selles, et ma veel abiellunud pole, on täielikult süüdi see „MEES", kes mind Kaukaasiasse komandeeris. Ma pidin seal maakera ilusamate naisterahvaste — adshardshide ja labaaside seast ühe omale välja valima, kuid see „Mees" ei ole omast tarkusest mulle mitte kusagilt reisuraha kombineerida osanud.

Kandidaat.

Vastus „Reginale" Tartust.

(„Abieluleht" Nr. 32.)

Kui oleksin Teie seisukorras, jääksin rahulikult edasi senise mehe kõrvale, kuna see ärimehena ja kinnisvara omanikuna suudab igatahes pakkuda elu, kus pole puudust. Tolle kehva ametnikuga, keda hülgas tema naine, ei abielluks ma kunagi, väljaarvatud siis, kui ta rikkaks saab. Armastada ja õnnehetkeid maitseda võin mina aga temaga siiski, milleks ei puudu ka võimalused, kuna oma mees peaaegu alati sõprade seltsis viibib. Minu oma mees hoolitseks mu heaoleku ja mõnusa elu, teine aga oleks selleks, keda armastan ja kes armastab ka mind.

Et armastus tolle vaese vastugi kaob, näete varem või hiljem, leides ühel päeval, et temagi ei paku Teile enam huvi, vaid on kauge ja võõras. Ja siis? — Alles siis saate aru, et elu rikka kõrval polnudki nii hirmus, nagu arvate praegu.

Milvp.

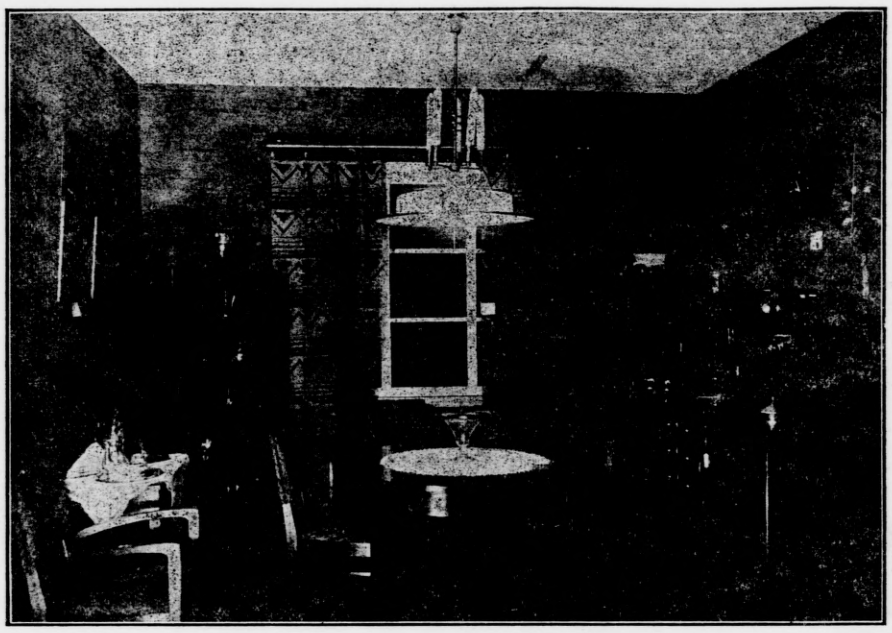

Moodne söögituba — väljavõte raamatust „Moodne korter".

Väsinud pääsuke.

Nüüd reelingult sa otsid tuge;
su silmis loitleb kartus, pelg.
Kesk sügistuuli teravaid kui nuge
teeb valutukseid tiib ja selg.

Su kodu, — see jäi sel'gataha,
õed, vennad, — eks need läksid ju,
kui väsinuna jäid neist maha,
toeks leidsid lihtsa reelingpuu.

Nüüd haletsed ja tahaks minna
ka teiste kombel üle vee.
Kuid tea lind; ei kõik saa sinna,
vaid mõnelg ijääb poolel' tee.

Torm tuhandeil on murdnud tiivad
ja katkend mitme uhke lend,
kui pole kaugel kalda liivad,
kus õnnele võiks anda end.

Sul pilgus pisarad, ent abi anda
ei enam ükski teine saa.
Nii juba see, et püütud randa
võib tugev ainult lennata.

Hilla Roodes.

---

külgetõmbav: ta kiitles kaua aega sellega, et Makk laenanud talle pulmapäevaks oma saani ja paar hobust. Ei tea, mispärast pidi küll see täieealine inimene siin nii väga rõõmustama? Aga kas Makk talle palka ka juurde lisas? Ja kas anti noorpaarile ka korralik korter?..

Ah, see küsimus keerles õngetegijal vahetult peas: sest kamber ei olnud veel ikkagi täielikult tema oma. Hoolealune Frederik Mensa kiratses ikka veel edasi: ei heitnud hinge. Õngetegija kõneles Kehale: — „Oo, oleks mul sinu jõud, siis ma juba sellele laibale, raipele, näitaksin! Vaese omaks teeksin ta!" Niisuguseid hirmsaid sõnu tarvitas see väljakannatamatu inimene. Tähendab, üks asjaolu takistas: puudus tarvilik jõud. Keha vastas: — „Sina kõneled, nagu mõni elajas!" — „Aga meie ei saa endid ümber pööratagi — nii kitsik on. Ei ole õhku hingamiseks!" — hädaldas õngetegija uuesti. „Nii see on küll," kostis Keha aeglaselt ja järelemõtlikult. — Kõige pahem lugu on aga lapsega." — Õngetegija jätkas vihaselt: — „Ja mispärast ei koli Jensi-papa selle raipe juurest ära teisale elama?!.. Milles siin takistus peitub? Ta ju elas temaga enne mind"...

Ja Kehal oli õigus, sest laps pidi kõige rohkem kannatama. See oli suur, tugev tumedate silmadega poisikene. Kunagi ei saanud ta sõõmugi värsket õhku, kui mitte arvestada sellega, et vahetevahel mässiti ta riietesse ja viidi toast välja. Terve öö kisendas ja nuttis ta paha haisuga täidetud toas, mille õhku rikkus Frederik Mensa. Kuid laps ei olnud siiski eriti tundeline, sest ta suutis halba õhkugi välja kannatada. Aga Frederik Mensa lamas endiselt ja pobises ilmlõpmatult: „Tu-tu-tu!" ja „bo-bo-bo!" nagu oleks tahtnud selle pobisemisega last vaigistada. Vaikne vanamees ei nurisenud ju põrmugi, et tema toas väike kisapill vahetult nuttis. Nii ei olnud siis lapsel ka õigust tema üle nuriseda.

Möödusid nädalad. Päevad muutusid juba pikemaks. Elutooja päikene hakkas meil jälle rohkem soojendama. Siin pean tähendama, et mul oli kaunis raske talveaega Sirilundis veeta. Ilma Jumala abita ei oleks ma sellega kuidagi hakkama saanud. Sellepärast olgu Tema nimi kiidetud!. Et ma aga ise oma elu halbades juhtumites süüdi olen — siis ei taha ma ka nuriseda.

Roosa käis endist viisi õige harva poes mingisuguste väikeste ostude pärast. Temaga oli ka Marta osalt lõbu pärast kaasas, osalt aga selleks, et aitaks tal pakikesi kanda. Tal enesel oli raske nendega toime saada.

Ükskord lausus Roosa mulle:

— Teid pole enam kunagi meie pool näha. Mispärast teie enam meile ei tule?

— Tänan väga — tulen hea meelega, — kostsin ma lühidalt.

— Arvatavasti olete väga tööga seotud, et ei jätku selleks aega. Aga kas Torpelvikenis käite tihti?

— Ei! — kostsin mina.

— Aga seda peaksite küll tegema.

See oli minu viimane kõne Roosaga enne sellele järgnevat suursündmust. Meie seisime tookord mõlemad magasinis leti juures, ja tema ulatas mulle ära minnes oma lahke, sooja käe. Ta kandis tol korral kallist nahkrotondet. Kui kentsakas on nüüd seda meelestada! Kuid siiski, sel naisterahval oli võrratu jõud minu kohta, nõnda et tema äramineku järele poest tahtsin ma kohe samale kohale seisma jääda, kus enne tema seisis. Mul tundus, nagu oleks seal olnud niipalju soojust ja erilist magusust, mida nii meeldiv oli tunda. Ehkki ma ei olnud iial tema hingeõhku joonud, siiski kujutasin seda ette, et see võib ometi väga, väga magus olla. Seda otsustasin tema käte järele, tema lahkest näost ja kogu tema olemisest. Kuid arvatavasti olenes see kõik sellest, et mina teda üleliigselt jumaldasin. Noil aegul mõtlesin mina üsna sagedasti: ah, küll oleks kena, kui Issand Jumal annaks Roosa minule! Võib-olla saaks siis minust midagi rohkem, mis ma praegu tõepoolest elus olen! Hiljem suhtusin sellele rohkem külmavereliselt ja ükskõikselt ja leppisin sellega, mis saatus mulle oli määranud. *Fiat voluntas Dei!*

Sirilundis läks kõik harilikku rada: Makk juhatas ise oma kontorit, Hartvigsen ajas muid asju. Kuid paruniproua juba tundis nähtavasti jälle igavust ja ei leidnud jumalakartlikust elust küllaldaselt rahu. „Ma ei käi enam kirikus. Ta seisab seal ja sosistab nagu laps tõsistest eluküsimustest", — seletas ta kord mulle meie kihelkonna pastorist. Hiljem seletas ta veel, — see oli just võinädala laupäeval, kui ta vallatas lastega ja tuli ühes nendega meid vitstega nüpeldama. Siis ütles ta: — „Ah, need paastud on mind nii ära tüüdanud, ja need palvetamised, laulud, maanikummardamised ja kõik sellega ühenduses olev kupatus! Tugevamini lööge, plikakesed, tugevamini andke!.."

Jah, paruniprouale oli see igav — olgu vara või hilja. Nüüd näis ta jälle mõne päeva jooksul heas tujus olevat, laulis ja tegi igasuguseid vallatusi ja nalja — „Mis sul veel vaja on?" küsis ta kord jumalakartlikult Margaretelt: „Mulle näib, et sa ohkad alati. Mispärast see õieti nõnda on?" Kuid Margarete ei olnud ka enam endine alandlik pühadus, vaid paruniproua rikkus teda päevpäevalt, vahetult teda imestama sundides ja tema tõsist tuju rikkudes. Jah, ei olnud ka sugugi kerge Maki salakavalate kõnede vastu seista, kui see vannis viibis. Peab oletama, et ka Margarete ei suutnud alati vooruse ja vagaduse piirides püsida. Vähemalt ükskord juhtus see, kui Makk palus teda kutsuda veel valvur-Sveni naist, Ellenit; Margarete täitis selle käsu samasuguse ilmsüütu näoga, nagu tegi seda alati. Oh, nähtavasti ei olnud see noorel Margaretel sugugi kerge täita! Aga paruniproual polnud sugugi tahtmist lähemalt oma isa hullustustesse tungida. Ja kõik läks jälle vana viisi, nagu enne jumalakartlikkuse ajajärku.

Kuid Ellenil oli terves maailmas ainuke armukene, nimelt — Makk. Veider oli kõike seda vaadelda! Ta ei sallinud ühtegi enese

Kirjavahetus ja poleemika lugejate vahel.

Vastus „Elidale".

(„Abieluleht" Nr. 33.)

Et lähemalt mõista Teid, siis selgitame küsimust: „Mis on armastus ja kirg?"

Kuulus Plato ütles omal ajal: Jumal poetas mehe ja naise sisse peekritäie kirge, sugulist iha; kinkis neile taevalist õnnetundmust, mille haripunkt mõlema poole kokkusulades kujutab täielikku armastust!"

Siit Kreeka mõttetarga seletusest selgub kõik. Kui mõlemad pooled tunnevad tõelikku armastust, siis põlevad nad õnnetundmuses seni, kuni kustub nende eluküünal.

Teie vahetu unistus üksi ei suuda veel eales kõita noormeest jäädavalt, kui talle looja seda õnnetundmust vähem on jaganud. Teie ligiduses varem läbipõlemist kartes — pages ta Teie eest. Teil on enam kirge enam lootusi võidulepäästuks, kuna noormees jõuetu, enda tundmustes mitte teadlik — taganes ta Teie üleolu eest.

Võrdsed pooled on ühtivad, nii kõlab matemaatiline aksioom.

Veel: Ta on Teile karm, ei soovi, et teda segatakse — loobuge peatselt ta tülitamisest! Ei iial suuda te kadunuid silmapilke tagasi võita! Aeg ise, lükkides neid vahetult juurde, sunnib meid unustama. Aeg ise kord matab selle kauni, valusa kujutelmi.

Tagasi Kolgata teelt!

Rind ees, pea püsti, nii heitke pilgud ringi ja te näete — nagu igaviku ahervartest kerkib uus, vägev ja võimas mees Teie ette, kellega koos, ühiselt, identsetena, uhkelt läbi kitsa aia paradiisi sammute. Käes hoiate oma lehvivat võidulippu!!

Pooldan abinõu — kannata, oota, looda!.. See on meie eluõnne deviis.

Fredy.

Vastus „Originaal'ile".

(„Abieluleht" Nr. 33.)

Millised nad on? Igatahes inimesed, kes vabad väiklusest ja vanameelsusest! Selles mõttes palju paremad kui need teised, kes ei otsi ajalehe kaudu tutvust. Öeldakse muidugi ja seda õige sageli: „Kel ei vea see kuulutagu ajalehes." Ent, see mõiste on iseenesest väga laialdane, saab poolt ja ka vastu vaielda. On ju neid, kes küll reisivad, kohates paljude inimestega, ikkagi ei leia omale sobivat inimhinge. Mis rääkida veel neist, kelle tutvusringkond tõesti liig väike. Kusagil kindlasti asub ta sobiv, kui aga osatakse seda leida. Kahju vaid, et need ajalehe kuulutused on sageli nii mittemidagiütlevad. Olge head: „noormees soovib tutvust abielu mõttes neiuga..." Kirjad slt. Mida ütleb to kuulutus näiteks? — Midagi. Ehk jälle: „Naine mu unelm, mu unistuste ideaal — kus viibid sa? Kas tahad, et jutustan Sulle elu kaunimaid muinasjutte sel melankoolsel sügispäeval... (järgneb muidugi veidi enda isiku kirjeldusest ja ka nõuded naise kohta jne.). Kõik ilus ja kena, kui aga nimetatud isikus peituks kübetki seda, mida väljendatud must-valgel. Sageli hea sõber viskab paar ilusat sõna, või saadakse ise kuskilt raamatust — ja kuulutus ongi valmis. Ent see kõik on vaid võõras kraam, pole midagi, mis vastaks enda isikule. Kirjutatakse, pakkudes võõrale omi parimaid tundeid, oma mina... Sellele, kellele see koguni ei sobi. Sageli ei kirjutata veel mitte isegi, vaid tehakse seda alles teise või kolmanda isiku kaudu. Kirjutatakse üliilusaid sõnu paberile (vaatamata kas nad on omad või mitte), paber kannatab ju kõik! Enam tõelikkust enam asjalikkust! Miks kirjeldada enesest seda, mida tõeliselt inimesel polegi. Leian kuulutusel tuleks avaldada täiesti omad mõtted, siis, ainult siis võib saavutada igaüks omale sobiva tutvuse. Arvan kindlasti tulevikus, suudetakse võtta seda kõike tõsisemalt.

Küsite: Kas keegi on kohanud ajalehe kaudu väärilist isikut? Miks mitte! Isiklikult puuduvad kogemused, kuid tunnen küllalt mehi ja naisi, kes on ajalehes kuulutanud ja vastanud neile. Paaril juhul on isegi abiellutud ja seda juba armastusest. Need, eriti mehed on olnud täiesti autoriteetsed isikud, pealegi hea seltskondlise seisukohaga. Kahjuks naised, keda olen tundnud, on enam vähem jätnud soovida. Nähtavasti peavad neist paljud veel mitte moraalseks ajalehes kuulutada ja vastata. Jääks vaid hüüda: „Maha vanameelsus, maha väiklus, oleme ju inimesed! Milleks mitte saavutada õnne, kui seda võib!

Vivian.

Vastus „Õnnetu hingele".

(„Abieluleht" Nr. 33.)

Abiellusite enne juba ilma armastuseta ja saite ka õpetuse — pettusite. Nüüd vaatamata eelmisele, tahate seda juba teist korda teha ja just sama seisukohaga. Nii kui aru saan, Teie ei armasta teda, kuid siiski mõtlete abielluda! Ent teadke, armastus, kui teda enne ei olnud, ei kuku ka abielludes taevast, ning abieluline armastus pole armastus. Nagu Teie kirjeldusest järeldada võib, on see viimane mees kas liig nõrga iseloomuga või üldse kergemeelne. Armastaks ta Teid tõesti, siis vähemalt suudaks ta end praegu, kus Teie veel abielus polegi, end küll niivõrd ohjeldada, et Teile meeldida. Sest teadke: „On enne abielu mehel üks viga, siis abielus on seda juba sada (nii ka naisel).

Kui armastate teda ka ise, ning omate kindla iseloomu ja küllalt energijat, ainult siis — abielluge! Vastasel korral — ei.

Vivian.

„Vastus Tundmatule".

(„Abieluleht" nr. 33.)

Minul, kallis härra, ei jää üle tõesti muud, kui arvata, et Teie ja Teie sõbrad olete tõesti saamatud. Sellest üksinda, et olete korralikud, on naistele vähe. Et meeldida, peate olema kõigepealt ikkagi mees, julge, agar ja südi, kes üksinda ei vaatle eemalt vaikides ning arana meeldivat naist, vaid läheb ja sobitab ka tutvuse, mida teha pole sugugi raske.

Ka kabareedest, tantsusaalidest ja baaridest võiksite leida tubli naise, kui oskate teda ainult otsida ja vaos hoida. Sealsed naised polegi nii hullud, nagu seda arvate nähtavasti Teie ja paljud teised. Ka neist võivad saada korralikud naised ja emad, nad pole halvemad, kui need, kes istuvad kodus. Või vaidlete Teie ja mõni teine sellele siiski vastu?

Girl.

Park varasügisel.

Sel õhtul lähen jalutama,
kui üle pargi kerkib täiskuu kuldne mall,
ja rahulikult vaikib tuul veel pärnade alleel. —
Veel kõik on muutumatu ja veel sama
on kuldne virvenduski tiigiveel;
veel hiiglapaplid laiutavad kroone,
ja rõõmsalt rudiseb kruus kõnniteel;
veel nukker-tõsisena seisab hämar hoone.
Ent varju sünget heidab juba kõrge vall.
On aknaid helenend ja rahu tundub
nüüd rusuvana kõikjal nagu enne tormi.
Kõik võtab uue vormi. —
Lehti langeb ju.

Ralf Kaaver.

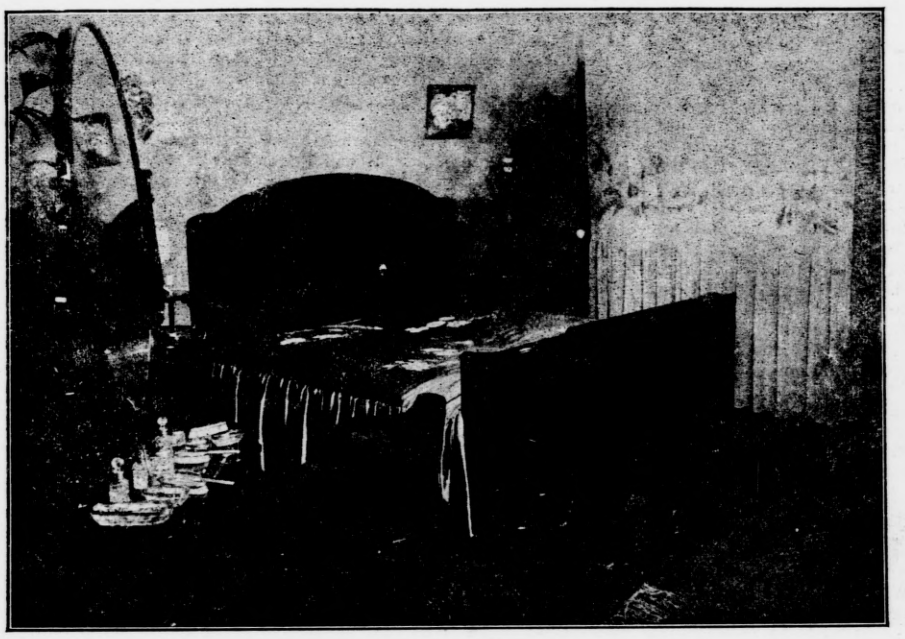

Moodne magamistuba — väljavõte raamatust „Moodne korter".

„Geiša" on mind surmani ära tüüdanud. Sõidame lõbusamatesse kohtadesse!

— Olin enam kui veendunud, et teie kolme aktigi ei suuda väljakannatada! — naeris parun Üxküll, hoolikalt Maara nirgikraed kohendades.

Tema ilmumist märgati, tema looži ja teda ennast lorneeriti kangekaelselt. Meelepahalise grimassiga raputas ta pead, ulatades kätt Koka Volkonskyle.

Maara loož tühjenes.

IX peatükk.

1.

Selvin asus oma kohale esimesse platsi. Ta käed värisesid. Ärevus haaras kogu tema olevuse — pealaest jalatallani, eksitades tema mõtteid, ärritades rahutusega südant, kattes külma värinaga tema käsi ja jalgu. Kas võis ta aimata, et Maara ootamatu ilmumine temas sarnast segadust ja ärevust võib sünnitada?..

Kui aeglaselt venib vaheaeg! Vast tuleb veel keegi ja hakkab järelepärima. Ta on valmis igaüht uudishimulist kas või surnuks kägistama! Ja Selvin istus liikumatult omas leentoolis, suunides silmad orkestrile. Tema ärevus kasvas aga silmnähtavalt.

Eesriie kerkis. Ometi kord! Nüüd oli kogu publiku tähelepanu näitelavale juhitud. Maara kuju tantsis krahv Selvini mõtteis. Ikka tundis ta veel tema silmade võimsat ja pimestavat tuld! Ikka nägi ta veel tema haiglaselt naeratavaid huuli kahvatul näol. Samal ajal aga ilmus näitelavale õrn, kurvameelne ja gratsiöösne „Mimosa". Temale — ainult temale — krahv Selvinile — oli pühendatud tema õrn naeratus. Valss täis vallatusi ja õrnsusi...

— Ole, „Geiša", igavesti lõbus, kõigiga armas ja õrn! Laula ja tantsi, sunni unustama kõik hingevalud ja raskused! Sa pead ju lõbustama!" kõlas „Mimosa" hõbeselge hääl, ja ta kadus veetlevas valsis kulisside taha.

Kostsid kiiduavaldused. Ilmusid lilled. „Mimosa" kordas oma valssi uuesti, naeratades krahv Selvinile. Noor, ilus näitlejanna kuulub temale, krahv Selvinile. Täieliselt kuulub temale, ainult temale, kogu oma südametukslemise, iga hingetõmbe ja iga mõttega. Aga tema silme ees keerleb aina Maara kuju. Ta näeb temakese kahvatut, kurba nägu, värisevaid huuli, kuldsilmade põletavat tuld. Tahtmatult vaatas krahv tagasi. Maara — kadunud! Ära sõitnud! Ära põgenenud! Nähtavasti pummeldab kusagil lõbusas seltskonnas. Ja see on — tema naine veel!.. Tõsi küll, salajane, kuid ometi seaduslik naine! Tigeda, tusase, raske meelepahaga kiskus tema süda kokku.

Järgnes sügav vaikus. Ja meelitav, helge lootusehelk ärkas Maara hinges.

— Proua Gurskaja, ma võtan teid tagasi! — kostis vanamees lihtsalt ja lühidalt.

— Aleksei Sergejevitš! — hüüdis Maara rõõmsalt ja vaikis äkki, sest pisarad purskasid tal silmist. Pea vajus rinnale, ta kattis kätega näo ja hakkas valjusti nuuksuma. Silmist voolasid rõõmu- ja valupisarad.

— Teie, näitlejannad, võite aga ainult nutta!.. Oo, kui palju siin teiesuguseid on küll nutnud! Rahustuge Gurskaja! Võtan teid jälle oma teatrisse ja hakkate uuesti mul mängima.

— Tänan väga, Aleksei Sergejevitš! — sosistas Maara vähe kuuldavalt ja rahunedes. — Olete mu vastu nii hea. Ei olnud teid unustanud ja ei saa teid ka kunagi ilmas unustama...

Isalikult lahkelt puudutas Suvoorin Maara õlga.

— Tunnen teie naiselikku südant — näitlejanna südant. Ta on õrn — tundeline, haiglane. Kas olete kunagi minu Tatjana Rjepinit lugenud? Olen ta natuurist kirjutanud. Niisugune näitlejanna — Kadmina — oli olemas. Noor, ilus, andekas. Ja ta oli armunud tühipaljasse inimesesse, pühendades talle kogu oma hinge ja südame. Aga see — mees — vahetas ta rikka pruudi vastu. Näitlejanna süda ei suutnud teotamist ja piina välja kannatada. Näitelaval, spektakli ajal võttis mürki ja sealsamas heitis ta hinge. Tänu Jumalale, et teie vähe targem olete, tahate vähemalt armastusega näitelava vastu oma haigeid südamehaavu arstida, mida teile tühipaljas aristokraat löönud. Ja tõepoolest, teie parandate omad haavad, sest näitelava on suur ja ilus, kui end hingega temale pühendada.

— Kas võiksin mina, väike vanamees, teid vähe tülitada? — kuuldus Burenini tasane hääl. Ja tige vanamees sammus kiirel kõnnakul käsi hõõrudes kabinetti. Pilgutas paremat silma ja naeratas heatahtlikult.

— Olge nii lahke, Viktor Petrovitš! Aidake tröostida! Siin istub proua Gurskaja ja nutab.

— Jälle nutab? — hüüdis Burenin käsi lahutades. — Noh, seekord ei ole mina küll mitte tema pisarates süüdlane.

— Ta on ise end haavanud! Loobus teatrist, aga nüüd tuli uuesti tagasi paluma. Võtsin ta tagasi: ta on küllalt andekas. Anname talle hea osa: küll ta siis rahuneb!..

— Kas teate, — elavnes Burenin, — mul on teie tarvis suurepärane näidend. Tore osa — lauluga. Te ju laulate väga kenasti?

— Milline osa? — küsis Maara.

Kirjavahetus ja poleemika lugejate vahel.

Vastus „Originaalile".

(„Abieluleht" Nr. 33.)

Inimene on loodud otsijaks, ta otsib seni, kuni leiab. Nii see oli, on ja saab olema!.. Kuidas? See iga isiku enese parima tundmise kaudu. Mis puutub tutvusotsinguisse ajalehe kaudu, siis leian, et sarnasel teel eesmärgi saavutamine täiesti õigustatud ja, veel seda enam, et praegusel tsivilisatsiooni ajajärgul ei vali terve inimkond teid, mis kaudu taotleda omi eesmärke. Kahjuks, säilub meie eneste isikus tihti liigselt umbusku, põhjustades valearvamisi. Oleme ka kaunis kitsarinnalised, mis avaldub selliste isikute alaväärtustamises, kes end avameelselt julgevad avalikult väljendada.

Tutvumisviise on rohkesti. Eelistatuim viis on meil kohvikuis, pidudel, jne. Muidugi püsib see kõrge komme „koore kihi" man. Kuis leiab aga vaene kiht teed soovitavas suunas? Jah. Olude sunnil on tõugatud too kiht allapoole, kes seavad jahti tänav-, lehe- jne., tutvuste peale. Olgem õiglased, mõistkem teine teist!

Oleme üheväärilised omi hingemail, kuigi tegudes erineme. Tunnete vallas helisegu meeled meil vabalt ja segamatult; püüdes kõnelda ühiskeelt, et ligimesi mõista. Ennem kui heita kivi teisele, proovida seda enda „naha peal" esmalt.

Mis tähendab: „Kui ei vea?" Kui palju meil neid, keda loodus vähem kaunistanud, vähem välimisi vorme silunud. Muidu nad vaikivad. Nad ei pääse ligi „kõrgetele kommetele". Nad valivad omale tee, mille kaudu end sisemiselt ennem mõista annavad, omi täielikke väärtusi avalikkusele puistavad. Neile peame siis kive jalge ette veeretama, valusaid etteheiteid jagama. Nad peavd piinavasse üksildusse närbuma. Ei. Mõistke nende sügavaid, selgeid ja puhtaid hingeavaldusi!? Siin truu abimees just ajaleht. Ja, kes otsib, see kord ka leiab.

Võin tõendada, kui palju on õnnesadamasse saabunuid, kes end leidnud vaid ajalehe kaudu. Ka minul enesel on häid tutvusi neidudega samal teel, keda ei milgil viisil alahinnata saa. Arutades kord omavahel, miks ajalehte vahemeheks usaldatud, selgus: „Siin kõneleb sisemine mina", mitte välispidine etikett. Muna koore järgi ei „hinnata veel sisu!" Täiesti õige. Kui vähegi lähemalt juurelda, siis pole kahtlust mingit sarnases tutvumisviisis.

Olen ise haritlane, pooldades täielikult isiklikku vabameelsust, kaldun poolehoiule tutvusotsinguile ajalehe kaudu.

Vaid üht meelestada: Ärgem ise labastugem omis ettevõtmisis. Jääb üha soovitada, et meie end enam üksteisele lähistaksime, enam osavõtlikumad teineteise mõistmises oleksime. Raputagem endist variseerlikkus ja loobugem tühjadest „klatšidest", meelestades: „Tunne ennast, siis tunned teisi". Siis järeldame, kuivõrd õiged on vahendid, miskaudu taotleme omi kaunimaid sihte.

Fredy.

Vastus „Elidale".

(„Abieluleht" Nr. 33.)

Peate asuma teadlikule seisukohale, sest leian, et olete oma ettekujutuste (enesesuggestiooni) ohver. Pole ime, — olles noor ja pealegi kogematu (omades ehk koguni veel romantilise iseloomu) avastasite, et suudlus äratas Teis naise. Ei ütle ju asjata vanasõna: „Naine mäletab igavesti oma esimest suudlejat, kuna mees vaevalt mäletab, keda ta viimati suudles". Teie olukorra tekitas ka arvatavasti asjaolu, et nimetatud mees ära sõitis, andes Teie vabale fantaasiale tööd, luua ilusaid illusioone kõigest veel olematust. Keda ei kutsuks siis nooruse romantikas kaugused!.. Kindlasti jäädes Teie lähedale, oleks see kõik hajunud, kui udu päikese käes. On ju palju naisi, kes mõtteis ja kujutlemas lubavad endale kõik, kuid tegelikus elus ei jõua sellega kuigi kaugele. Sest mitte alati ei armastata seda, keda ihaldatakse. Ta oli küllalt ausameelne, öeldes korraga karmilt ära, vastasel korral oleks asi hoopis pahem olnud. On see armastus või kirg? Raske on sellisel juhul vahet teha, näib küll enam kirena. Teie toonitate: ainuke abinõu Teile jääb kannatada, oodata kuni aeg oma töö teeb...

Just — mitte ilmaski seda! Ütlesin juba, et enesesuggestioon (mõttekujutus) kutsus Teis esile nimetud tunde; tarvitage sarnast enesesuggestiooni ka vastupidiseks otstarbeks! Koguge tahtejõud, veenduge tolle mõttetuses, sest eneseusk aitab alati! Isegi kui Teil nüüdki peaks võimalus avanema temaga abiellumiseks, — oma õnne nimel ei tohiks Te seda teha, — pettuksite kindlasti temas. Olete liig palju mõtteid pühendanud temale, tegelikult kindlasti ei vastaks ta Teie kujutlustele, ja selline pettumus oleks väga valus! Käige enam seltskonnas, sportige, anduge täie innuga tööle, vabal ajal mitte unistada, mitte mõelda armastusele ja abielule, enne kui olete suutnud täiesti loobuda temale mõtlemast! Ärge otsige teistes meestes vaid teda! Harilikult öeldakse: „Mis on päike tapeedile, seda on aeg valule." Nad mõlemad mõjuvad pleegitavalt... Ent praegusel juhul olete Teie ise süüdi, hukutate nii isegi oma nooruse. Viis aastat sellist olukorda — see on juba igavik Teie vanuse juures! Püüdke leida head sõpra, kes suudaks Teist aru saada.

Olen ise paaril korral näinud selliseid juhtumeid. Esimesel juhul pidi see lõppema peaaegu raske katastroofiga. Kuid olles lähim inimene tollele, suutsin talle selgeks teha ta hukutava, mõttetu seisukorra. Ei ütle, et see kerge oleks olnud, pidin koguni palju haavamisi kannatama, ja ainult suuremeelsus päästis teda mitte aitamast. Ja nüüd on tal isegi huumori, tuletades meelde toda möödunut. Teisel juhul on asi kurvem, nimetatud inimene suggereerib veel praegugi end, kuigi väljavaated midagi ei luba. On juba küündinud äärmuseni — seistes ise hingelise laostamise eel. Pealegi on ta ideaal, mees, ääretult julm tema vastu. Juba naise uhkuse nimel peaks loobuma temale mõtlemast. Olles liig kinnine ja koguni karm neile, kes püüdsid teda aidata, peletas ta needki endast eemale. Lihtsalt patt on, kus inimene piinab end selliselt, laskmata end aidata.

Nii ka Teie — kuna Teie elu on alles ees! Veenduge, kord kindlasti. Näib Teile eneselegi see praegune seisukord kummalisena.

Vivian.

Vastus „Gratia'le"

(„Abieluleht" Nr. 33.)

Kallim! Kui ma veel värvi ega võlu vahel vahet ei osanud teha, olles nii a. 17, siis oleks Teie a. v. ettepanek, kohelda kõiki naisi viisakalt ja armastusväärselt, ilusaks juhtnööriks elus olnud. Kuid nüüd, mil kokku puutudes neiuga, saadakse aru tema hingelisest struktuurist, ei või ma kõige parema tahtmise juures oma hingevõlu igale naisele ühesuguse lahkusega serveerida. Ühele neiule jatkub armsust, teisele viisakust, kolmandale asjalikkust, neljandale protesti, viiendale soojust, kuuendale ülekeevust.

Mis puutub aga naistesse, s. o. prouadesse, siis need on kohtlemiseks pea eranditult väga armastusväärsed, ning aupakkumises ei ole ma nende vastu kunagi külm olnud.

Sügismotiivid.

Sügis valmistand aedades vilja —
raskejalgsed on õunapuud,
lõhnab järel flokside ja tilli.
Vaatan õhtul klaasist kui kuud,
majus tulede lilli —
nüüd on armastada hilja!
Litsun puruks oma uneluste resivilli,
annan kui liblik tulele suud —
lõõtsub tuul oma halisevat tinapilli:
ah olemine taas tühi on ruut!

Karl Tarius.

Et abielus üht ehk teistviisi end laiutada tuleb, see on ikka selge, kullakene! Üks peremees peab ikka majas olema. Kui maja tuleb pidada ja sul liht köögitüdruk naiseks on, siis tuleb diplomatiid tarvitada, mis sellisele naisele passib. Vahel on igasugune diplomatii sellisele naisel koguni kasuta, kuna tänapäeva köögitüdruk isegi akadeemilisele peremehele otse näkku ütleb: „Mis Te' räägite"! — kõnelemata tema prouast, kes köögitüdruku käes lendab kui sulepadi. Kui aga abiellud ilusa tütrega, kes koolis käinud ja ilma näinud, siis on abielu diplomatii selline, et kui hinged kokku „timmitud", siis kõlab see kui üks vägev ja võimas duett hommikust õhtuni.

Kuidas naist kohelda? Ikka viisakalt ja armastusväärselt, et aga selle juures igale naisele tema temperamendile vastav nüanss tuleb valida, see on selge. Ka Ameerikas koheldakse naist nii, missugust kohtlemiseviisi tema soovib. Sel puhul on ühele naisele see viisakas, teisele aga otse „midagi hullu". Mina kohtleksin nii, et lükkaksin akna kardinad kõrvale, kallutaksin nii tasa hommikust koidupuna ohtralt naise naeratelevatele huultele ja päikese kiiri küllaldaselt — silmadele...

Kandidaat.

Vastus „Malankoolsele naisele".

(„Abieluleht" nr. 33.)

Selliseid juhtumeid on küllalt, et armastuseta abiellujad hiljem armuvad üksteisesse. Selline abiellumine on aga riskantne samm ja õnneasi ning sama hea, kui loota mõnel loteriil võita miljon. Et Teil juba nüüd enda arvatava tulevasega läbisaamine raske — igatahes pärast kujuneks see veel halvemaks. Vähemalt otsige naine, kellega rohkem kokku sobite. Muidugi osalt mööduandev Teie kokkusobimatuses naisega on ka tema tutvus teise mehega. Võib-olla on Teis omadused, mis naisele ei meeldi, ja ta võrdleb Teid alati teisega. Katsuge ennast läbi, leidke üles, mis Teil puudub, ja mis üleliigne — loobuge sellest. Ehk parandab see olukorra. Igatahes olete pannud ka tähele, et isegi armastuses abiellujatel puruneb hiljem abielu, kui puudus majas, kuigi see puudus igakord nii katastroofiline pole. Teil aga kahjuks nii väike palk, et puuduvad igasugused väljavaated rahulikuks abieluks. Sellepärast — ettevaatust abiellumisel, et Teie pärast ei kahetseks.

Frederic Rex.

Vastus „Elidale".

(„Abieluleht" nr. 33.)

Kas on Teil armastus või kirg selle noormehe vastu — raske öelda. Nähtavasti mõlemad tunded koos. Kui see suudlus Teie esimene „seiklus" elus oli, on arusaadav, et need tunded Teis nii sügavale juurdunud, sest mälestused esimesest tutvusest, suudlusest, kuigi see alul Teile vastumeelt oli, on kaunid. Kui need tunded hiljem armastuseks kasvasid, seda enam neid raske unustada, maha suruda. Kui puuduvad Teil igasugused lootused selle mehega kohtamiseks, puuduvad eeldused, et tema Teisse kunagi armub — pole muud abinõu kui püüda unustada. Selleks vaja tööd, tööd ja veel kord tööd, et mitte hetkekski pole mälestustel võimalusi maad võtta. Käige teatris, kinos, viibige rohkem seltskonnas, et unustada. Kuigi see alul Teile raske näib — ajajooksul õnnestub Teil siiski end jälle roopasse seada.

Frederic Rex.

— Seal on nüüd see näitlejanna! — naeratas Suvoorin. Ja tema silmad lõid särama.

— Osa on väga kohane, klassikaline. Otsime kohe helilooja, et ta teile kena, kohase viisi looks. Ja siis kanname „Väikses teatris" ette, muidugi mõista Aleksei Sergejevitši loaga.

— Oh, olen liig kauaks viibinud! — vabandas Maara ütles tõustes. — Tean, teil on iga tund arvestatud.

— See on õige, — tähendas Burenin. — Ka mina olen siin asja pärast. Aga teie juurde, proua, kui lubate, sõidan ma „Iphigeniega". Ainult palun üht — jätke juba nutt. Nähtavasti ei ole Aleksei Sergejevitšil naiste pisaraist midagi, aga mina ei suuda neid kuidagi kannatada.

— Olen nendega hästi harjunud! — naeratas Suvoorin heatahtliselt ja sammus teise tuppa.

7.

Maara teatris. Sama uksehoidja Filipp võttis ta endiselt lõbusas tujus vastu. Näitlejate jalutusruumis nägi ta palju uusi nägusid. Paljuid endiseid kuulsusi pole enam olemaski! Kongis ninaga blondiin Toporskaja tervitas rõõmsalt Maarat:

— Maara! Proua Gurskaja! Kui rõõmus ma olen, et jälle meie juurde tagasi tulite!

— Tulin tutvunema uue näitejuhi Arbatoviga.

— Suurepäraline näitejuht! Tõtt öeldes on küll veidi aeglane, kuid tal ei puudu palju fantaasiat ja ilu.

— Teil näikse siin palju uudiseid olevat.

— Oi, väga palju! Peale tema on meil veel teine näitejuht — Glovatsky — lihtsam inimene, provintsist. Jah, temal küll suuremat mõju ei ole! Mõju on ainult kahel isikul: Mironovil ja Glagolinil. Ta algas ühes teiega: kas mäletate veel teda? Aga vaat' nüüd, kui kaugele on juba jõudnud! Mõned meie „omadest" on juba „Keiserlikus teatris", nii näiteks: Dalmatov, Jakovlev... Mõned aga on provintsi sõitnud. Javorskaja avas ise teatri, kuid põles läbi. Domaševa abiellus ja lahkus jäädavalt näitelavalt. Mäletate, meie „kindral" — Roškovsky — oli temasse armunud... Jah, kui kauemaks jääte, küll siis näete isegi...

Maara astus kurbunult näitejuhi tuppa.

— Siin proua Gurskaja, — esitles ta end Arbatovile. — Aleksei Sergejevitš saatis mind teie juurde.

Väga rõõmustav. Olge nii lahke, istuge! Mäletan veel teid, proua Gurskaja, kui „Medeas" üles astusite. Teie vististi loobusite igavesti näitelavast?

Jah, Nikolai Nikolajevitš, ajutiselt küll. Kuid nüüd võeti mind jälle teie truppi.

Maara vaatles tähelepanelikult Arbatovit. See oli väheldase kasvuga, ümmarguse näoga ja suure peaga punajuukseline noormees. Tema lahke, mitterumal lai nägu ja selged silmad, suure ninaprilliga, avaldasid palju elutuld ja energiat.

— Noh, see on siis väga kena! Eks hakkame aga uuesti jälle peale. Ehkki nüüd pole enam nii kerge reperatuuri pääseda. Uued osad on juba jagatud. Küll näeme, mis tuleb... Aga nüüd, palun, andestage mulle... Kell helises juba... Algame harjutust.

8.

„Mimosa" laulis näitelaval laulu „Kuldkalakesest", kui benuari lähedusesse ilmus toredalt riietatud lõbus seltskond: Maara, mustas samettoaletis, toreda mäenirgi nahast kraega, paljaste õlgadega. Heledalt särasid tal briljandid kõrvades. Tema kõrval istus sinistes gaasipilvedes Leeni, rõõmus naeratus huulil. Nende seljataga — vanad truud sõbrad — parun Üxküll ja Koka Volkonsky.

Maara binokkel libises üle saali. Teraselt jälgis ta esimeses reas istujaid ja peatus „Mimosa" juures. „Mimosa" näis väga kena. Tema hääl helises nagu hõbekellukene. Naiselik graatsia avaldus kõigis tema liigutusis. Silmis säras vaimustus ja sügav õnne uim. Tema õnne uim! Seda kingib talle nii ohtralt rikas krahv Selvin. Armukadeduse valu torkas Maarale südamesse; tundus, nagu oleks keegi halastamatult noaga südamesse torganud, lõhestades seda külmaverelise rahuga. Maara näris huuli, et valukarjatust tagasi hoida.

Lõppes akt. Kajasid kiiduavaldused. Ilmusid lilled. „Mimosa" naeratas tahtmatult. Tema silmad otsisid rahutult ja ootasid. Maara ei suutnud omi silmi neist silmist eemaldada. Ja siis säras neis õnneleek. „Mimosa" noortele huultele ilmus lõbus naeruilme.

Maara pööris ümber. Selvin! Ta liikus aeglaselt esimese rea suunas. Kui kahvatu ja tusane ta näis! Kui külm ja tardunud tema naeratus!

Maara langes nõrkenult sügavasse tugitooli. Tema silmist kadus korraga teater, mis enne tulede leegis säras, kadus naeratus tema huulilt, kadus näitelava, kõik pimenes, ja selles pimeduses nägi ta ainult kahvatut krahv Selvinit, kes külmalt, ja tusaselt naeratas.

Siis liigutus... Siis ootamatu peapöörd, ja nende silmad kohtusid. Milline ootamatus! Krahv kohmetus! Meelepaha ja rõõm, kirg ja tigedus... kui kentsakalt põimusid nad tema imestunud silmis.

Kuid Maara suutis siiski ennast taltsutada.

— Oo, kui igav! — libises vali ohk üle Maara huulte. —

Sport.

Eesti tänavune kergejõustik.

Ülevaade lõppevast hooajast.

Kuigi alles pidamata mõned kergejõustiku võistlused ja siin-seal leidub mehi, kes tahavad proovida veel oma võimeid, pole enam vara heita pilku möödunud hooajale, mille lõpp juba ukse taga.

Sirvides tänavusi paremaid tagajärgi ja võrreldes neid eelmise aastate tippsaavutustega, näeme kohe, et neid mõnelgi alal tublisti parandanud oleme, viies neid nii kõrgele, et meie rahvusvahelises konkurentsis koguni kaasa suudame öelda oma sõna. Sealsamas leidub aga siiski ka alasid, kus meie kuidagi areneda ei taha, vaid paigal tammume, või koguni vähjakäiku teeme.

Kõigepealt, teadagi, on sellised lühikesed maad, mis meil kuidagi jalgu alla ei võta, vaid püsivad jonnakalt peaaegu samal tasemel, kus nad olid aastat 15—20 tagasi. 100 mtr. püsib edasi ikagi J. Villemsoni õnnis rekord 11,0, mille ületamiseni praeguste sprinterite võimed kuidagi ei küüni, kuigi kõik teised selleaegsed rekordid ammu unustatud. Tänavused parimad lühimail on V. Rattus, J. Tiisfeldt ja E. Rähn, kelle lähedal noored E. Vendrich ning velled J. ja R. Tomsonid. Senised paremad, tartlased E. Laabent, K. Schütz, V. Korol ja pealinnlane P. Keskküll olid omakohta vägagi viletsad ja päev, mil neist kõiki peale V. Koroli vanaraua hulka võib lugeda pole enam kaugel. 400 mtr. suur üllatus oli noor E. Herm, kellele paremuselt järgnevad V. Korol ja J. Tiisfeldt.

Ala, mis meil nõrgaks kipub ka jääma, kuigi siin tänavu J. Tiisfeldt ja A. Jürlau olid head. Teisi häid mehi aga siin pole, kuigi vast 10. parema keskmine saavutus ületab mulluse. 1500 mtr. on teistest tubli peajao parem tänavuse hooaja suur lootus M. Prost, kellest kaugele maha jäävad järgmised A. Koidu, F. Beldsinski ja A. Jürlau. Pikemail mail oli peremeheks ikkagi „vana“ Felix Beldsinski, kuigi ta kogu hooaja oli haige. Järgmisel hooajal peaks Felix suutma valmistada igatahes veel üllatusi. Edasi olid siin head veel K. Laas, A. Kaalep A. Tomingas, J. Lugus ja A. Petermann, kuigi viimaselt oodati palju rohkem. Need ja narvalane Treinberg näitasid aegu mida meil just varukast ei puistata.

Tõkkeid jooksi lubamatult vähe, kus paremateks osutusid eelmiste aastate kombel E. Rähn, A. Paluvere ja A. Reisner, kellele seltsis veel uue mehena E. Herm. Omakohta tubli oli ka narvakas O. Topmann, kes võiks olla palju parem, kui ta poleks ainult nii väike.

Hüppeis olid tagajärjed paremad kui kunagi varem. Kauguses jäi Elmar Rähnal rekordist puudu vaid juuksekarva võrra, samuti ka N. Küttisel. Edasi olid siin head veel E. Laabent, E. Lilienthal, selles kaunis, kuid meil millegipärast vähe harrastatavas hüppes, näitasid rahvusvahelise tasemeni ulatavaid tagajärgi N. Küttis ja E. Rähn. Kõrguses on Gurt Schmidti 187, samuti H. Küttise 181. 180 ülatasid veel K. Kotkas, Klein, Marks ja seni täiesti tundmatu suurus Tuhk, Saaremaalt, Mehi, kes hüppasid 175 oli tänavu esmakordselt terve rida. Ervin Tammanni puudumisel osutus teivas paremaks noor Hans Lepp, kelle 3.65 tagab kõige paremaid lootuseid. Teised paremad olid siin G. Sule, J. Erna ja H. Michelson.

Visetes olid kõigil kolmel alal tippsaavutused haruldased, ent esikohale tuleb neist tõsta siiski Gustav Sule oda 69.54, mis pole küll enam nagu saavutamisel tänavune maailma parim, kuna hiljuti soomlane E. Penttilä tolle napilt ületas. Ent meie päevade ühe parima odaviskuri aupaistet ei suuda G. Sulelt võtta siiski keegi. Ketta parimad olid Nigul. Feldmann ja Kalev Kotkas, kuulitõukes aga seisis kõigist teistest peajao kõrgemal värske rekordist Arnold Viiding.

Üksikutest maakondadest sammuvad kindlalt esirinnas ikkagi Tartu ja Harju, suuri edusamme on teinud Viru ja Järva maakonnad. Halb pole ka Viljandi, Pärnu aga näib olevat vähe nagu tagasi nihkunud, mida siiski tahaks pidada ajutiseks nähteks. Ülejäänud maakondades pole sporti harrastatud püsivalt veel kaua, millep. ka sealt veel midagi erilist pole kuulda, peale Tuha kõrguse.

Üldiselt olid enam harrastatud aladel hooaja kestel tippsaavutused järgmised:

100 mtr.: V. Rattus ja J. Tiisfeldt 11,0; 200 mtr.: V. Rattus 23,0 (rekord); 400 mtr.: E. Herm 51,6; 800 mtr.: J. Tiisfeldt 1.59,6; 1500 mtr.: M. Prost 4.06,6 (rekord); 5000 mtr.: F. Beldsinski 15.29,0; 10.000 mtr.: K. Laas 32.42,8; 110 m. tõkkeid: E. Rähn 16,0; kaugus: E. Rähn 7.20; kolmik: N. Küttis 14.36 (rekord); kõrgus: G. Schmidt 1.87 (rekord); teivas: H. Lepp 3.65; kuul: A. Viiding 15.04 (rekord); ketas: N. Feldmann 45.36; oda: G. Sule 69.54 (rekord).

Herodes.

Kõigist lühidalt.

16. Eesti-Läti maavõistlus jalgpallis, mis peeti Riias, andis teenimatult lätlastele võidu 2:1, poolajaga 1:0 Eesti eduks. Võiduvärava saavutasid lätlased poolminutit enne lõppu 11. mtr. karistuslöögist. Võistluse kestel olid ülekaalus eestlased. Peetud 16. võistlusest on võitnud mõlemad viis. Kuus võistlust on lõppenud viigiga. Väravate vahekord on Eesti eduks 25:23.

Aleksander Klumberg, meie omaaegne ilmameister ja suursportlane, kes teatavasti Poola riigitreeneriks, viibib praegu Tallinnas puhkusel. Kodumaale jääb Lex veel umbes nädalaks ajaks.

Arnold Luhaäär, meie raskekaalu meister maadluses ja tõstmises, sõitis Luxemburgi, kus reedel algavad Euroopa esivõistlused tõstmises. A. Luhaäärel, kes Amsterdami olümpiaadil tuli teiseks, ei puudu väljavaated võitmiseks. A. Luhaääre kardetavamad konkurendid on egüptlane, möödunud aasta meister J. Nosseir, austerlane R. Schielberg, sakslane K. Strassberger ja tsech J. Skobla. Amsterdamis võitis teda K. Strassberger.

Elukutseline maadleja Karl Tomberg ei sõida kuuldavasti võistlusturneele Ameerikasse, nagu ta kavatses. Praegu viibib mees Berliinis, võtmata osa ühestki võistlusest. Gustav Rauer maadleb praegu Berliinis kino „Scalas“.

Jaan Jaago võitis Poolamaal, Krakovis, poolaka N. Stekkeri, kes möödunud aasta ilmameister ja praeguseid paremaid elukutselisi maailmas. Samas kohas sundis alistuma keskkaalu ilmam. Karl Veimann soomlase O. Huhtase võistleja sakslasest kondiväänaja Fritz Kley, kes maailma paremaid keskkaallasi.

Jack Dempsey, endine ilmameister poksis, laskis ennast möödunud nädalal lahutada ennast oma naisest, filmitähest Estelle Taylorist. Ühtlasi alustab Jack lähemal ajal taas poksimist.

Paavo Nurmi, Soome suurjooksja, võistleb Los-Angelesi olümpiaadil ainult kahel pikemal maal — 10.000 mtr. ja maratoni jooksudes.

Tallinna väikeseltside välkturniiril jalgpallis osutus esimeseks ÜENÜ Hõimla osakond, kes finaalis võitis Kalevipoja 1:0, ilma, et oleks olnud nähtavalt parem. Varem võitis Hõimla samase tulemusega Lutheri NMKÜ, kuigi vähepakkuvas mängus võidus teenis vast ehk viimane.

Maadlushooaeg algas.

E:s-s „Kalevi“ korraldusel peetud hooaja esimesed maadlusvõistlused, mis reklaami kohaselt pidid kujunema väga suurejoonelisteks, jätsid siiski vaatamata korraldajate suurtele sõnadele õreda mulje. Puudus kõigepealt rida paremaid mehi, neist aga, kes esinesid, näisid mitugi meest vähese treeningu all kannatavat.

Võistluse tublimate meestena näitasid ennast noored A. Sepsivart ja E. Puusepp, edasi A. Neo, E. Männik, K. Trossmann, H. Kanastik ja ka A. Praks, kuigi viimase maadlus K. Kullisaarega oli ainult läila skandaalitsemine, mille eest laada loorberipärja annetamine poleks olnud palju.

Võitjate järjekord kujunes neil võistlustel järgmiseks: Kärbeskaal - 1. E. Sikk; 2. J. Fromhold; sulgkaal 1. A. Miller; 2. A. Niinepuu; kergekeskkaal 1. V. Väli; 2. A. Sepsivart; 3. E. Puusepp; keskkaal 1. K. Kullisaar; 2. A. Praks; 3. A. Kukk; poolraskekaal — 1. A. Teeare; 2. A. Neo; 3. E. Palm; kergekaal — 1. R. Misler; 2. A. Volrat; raskekaal — 1. K. Trossmann; 2. E. Männik; 3. H. Kanastik.

Kui Tallinn naerab ja nutab

Härrad eelistavad blonde...

Elutseb kusagil pealinnas pealtnäha väga peen juudi noorsand R., kes mingisugust tööd ei tee, vaid elab isa, ühe nimeka ärimehe kulul. Nagu see juba tavaline sedasorti noorsandide juures, on seegi habemeta mehenatukene suur seelikutekütt, kes kogu oma aja surnuks lööb tiivaripsutamise ja ruttu mööduvate armulugudega mitte just raskelt võidetavate naiste man.

Kuna noorsandil nende juures edu, peaasjalikult küll isalt saadud taskuraha tõttu, kipub ta vägise, edevana nagu kõik teised temasugused, arvama, et on suur südametemurdja, igatahes selline, nagu seda on Ramon Navarro või kadunud Rudolph Valentino. Sellest tiivustatuna püüab noorsand vahetevahel ligineda naistele, kes kaugelt teistsugusemad kui tema tavalised sõbratarid.

Nõnda oli ka möödunud kesknädala pealelõunal, mil noorsand, näolapikene puuderdatud ja värvitud, liigub Kaarli puisteel, oodates nähtavasti noori kooliplikakesi, kelle poolehoidu ta juba pikemat aega püüab asjatult võita.

Nähes eemalt lähenevat noort blond kaunitari, ei kahtle noorsand kaua, vaid püüab näole manada magusa naeratuse, läheneb kui vana tuttav neiule, kergitab kübarat ja lausub siis rahulikult üllatund neiukesele:

„Gentlemanid eelistavad blonde...“

Nägu on noorsandil nende sõnade lõppedes selline, mis lubab oletada, et preilikenegi lepib tolle lähenemiskatsega ning tuleb sinna, kuhu edev juut teda kutsub.

Ent... Neiu, kes alul küll üllatunud, saavutab kohe tagasi oma rahu, silmitseb edevat juuti üleolevalt ja lausub siis kohe ka enam kui sobiva vastuse, mis kõlab sellisena:

„Ka blondiinid eelistavad alati gentelmanne, ei kunagi aga vali täistopitud ja värvitud — ahve!..“

Öelnud rahulikult need sõnad, astub kaunitar edasi, juudikene aga, — ta punastab, unustab suu ammuli ja peab siis kohaseks kaduda rutem kui muidu, kuna lähedal asuval pingil istujad, kes jälginud asja, puhkevad naerma nii lõbusalt nagu oleks nemad kuulnud avalikul raadioõhtul esinevat Hugo Lauri.

Abielurahva õhtused õrnused.

Elutseb kusagil S. Tartu maantee läheduses abielupaarike, kes ei või hoobelda just sellega, et nemad sarnaneks kahele turteltuvikesele. Pigemini on nende näod üksteist nähes sellised, kui kalkunitel, kellele näidatud punast värvi.

Too oli neljapäeva hilisõhtul, kui paarikesel millegipärast oli kitkuda jälle kana. Et selline toiming vaikselt sooritada raske, on teada, aga paarikese man osutus see asi vist siiski natuke lärmirohkeks.

Hääled, mis kostsid toast, lubasid oletada, et sõnadest on tulnud puudus ja suul abiks ka käed ja jalad nagu seda mõnikord juhtub. Nii oligi. Rutem, kui seda võis oodata, segas hilisõhtu vaikust hele klaasikõlin ja läbi akna lendas tänavale tool, millele peagi järgnes vist pooltosinat taldrekuid, tuletangid ja mõningad muud vähemad asjad, mis ühes mõistlikus majapidamises vajalikud.

Ja varsti, — varsti kargas läbi akna tänavale ka mees. Näis, et nainegi toast väljumiseks tahab tarvitada sama teed, lükates aknad laiali lahti. See arvamine osutus aga ekslikuks. Naine jäi tuppa, seletades ainult heitunud näoga tänaval seisvale mehele nii valju häälega nagu see üldse võimalik, et ta mehe nii kohe koerapoja kombel surnuks lööb, kui see teeb katset tuppa tagasi tulla.

Need sõnad öeldud, kaob naine hetkeks aknalt, näidates oma hella hoolitsemist mehe eest sellega, et viskas veel tänavale padja ja vaiba.

See tehtud, kaob naine kohe aknalt, kuigi mees veel tema adressil lendu laseb sõnu, mida tavaliselt kuulda võib ainult loomaaias. Nähes aga, et need meelitusnimed armast eluseltsilist ei huvita, haarab meeski lõpuks kaenlasse padja ja vaiba ning poeb sisse hooviväravast.

Üks kaaselanikkudest, kes sündmust jälginud, seletab aga uudishimulikkudele lahkelt ja rahulikult, et „ega's see esimene kord pole, mil Roman omale keldrisse voodi teeb!..“ Temale see tee juba tuttav!..

Nalja.

Ei ole ahv.

„Anny, minge noodiärisse ja ostke Liszti rapsoodia klaveri jaoks!“ ütleb armuline proua oma teenijale. Anny läheb kauplusesse ja nõuab soovitud nooti.

„Kas kahele või neljale käele?“ küsib kaupmees:

„Tingimata kahele käele. Kas arvate, et mu proua on ahv?“ pahandab Anny.

Õiguse-kaalukojast.

Keelepeks, mis läks kalliks.

Natalie S. on üks neid juba aastates olevaid naisi, kes nimetavad ennast usklikkudeks inimesteks, kuid selle asemel, et teha ligimestele head nagu seda soovitatud piiblis, peksab igal soodsal juhusel keelt, levitades teiste kohta laimujutte ja mustates neid isegi siis, kui selleks põhjused puuduvad.

On nimelt see Natalie S. rääkinud, et keegi noor prouakene Elfriede K., kes elab tolle „vaga“ naisega ühes majas, olevat varem olnud „valges majas“ — Veerenni tänaval asuvas suguhaigete sundravilas. Tema ise olla Elfriede K-d seal näinud, „käies kord haigete õdede hingesid päästmas“, õigemini vist küll keelepeksu ainet otsimas.

Sellise jõleda laimu puhul, mida Natalie S. levitas pealegi järjekindlalt, käies kodu läheduses majast majja ja toast tuppa nagu see temasugustel kombeks, pööras Elfriede K. muidugi abiotsides kohtu poole, sest teisiti oli võimatu õela naise keelepeksu lõpetada.

Kuuldes kohtu ees, milles süüdistus seisab, lööb Natalie S. imestanud nägu tehes käsi kokku, seletades ise, et tema, selle väga ja väga usklikku inimese suust pole kunagi sellised sõnad libisenud. Süüdistus olevat enam kui ülekohtune, sest säherdust pattu nagu seda on tühjade juttude ajamine, ei tegevat tema, Natalie S. kunagi.

Ka leppimisega pole naine nõus, sest mõne krooni maksmine heategevaks otstarbeks olevat ju enese otsekohene süüdi tunnistamine. „Seda aga mina ei ole“, kordab Natalie S. ikka ja jälle uuesti.

Tunnistajate seletusest selgub, et Natalie S. püüab tõesti teisi palvemajadesse juhtida, aga sepitseb ka alati tühje jutte, isegi oma paremate tuttavate kohta. Elfriede K. kohta on tema alati rääkinud, et see varem olevat olnud sundravilas, olles praegugi mitme mehe armuke.

Kuna selline asi pole kooskõlas seadustega ja Natalie S. kangekaelselt oma süüd salgab, on otsus ka karm: „usklik“ naine peab nüüd kuuks ajaks minema vanglasse meelt parandama.

Kui naised pummeldavad.

Anna Mihailova ja Helene Võsa, kaks väga uhket ja hästiriietatud daami on olnud kunagi head sõbrannad. Nüüd aga on must kass nende vahelt läbi jooksnud ja seda ühe omavahelise „napsutamise“ ajal Anna Mihailova korteris.

Seltsis kellegi Alice Valdekiga on nemad seal ühel päeval võtnud tublisti viina, nii, et Helene Võsa diivanile magama jäi. Varem, siis kui Helene veel ülal oli, on Alice Valdek läinud viina tooma. Enne, kui see tagasi jõudis, ärkas Helene Võsa ja märkas ehmatades, et vahepeal on tema sõrmest ära võetud laulatussõrmus.

Kuna kedagi teist läheduses ei olnud, hakkas H. Võsa kahtlustama varguses Anna Mihailova. See aga ennast süüdi ei tunnista,pidades kaebust ainult kurjaks kiusuks. Olevat nimelt Helene Võsa millegipärast arvama hakkanud, et tema, Mihailova, püüdvat ära meelitada Võsa meest. Sellest Mihailova arvates kogu kaebus ongi tekkinud.

Nüüd aga tuleb äkki Helene Võsale meele, et selgust kogu asjasse võib ju tuua ometi Alice Valdek. See olevat kuulnud, kui A. Mihailova öelnud:

„Seda sõrmust sa minult tagasi ei saa, kaeba, kas või kohtusse, kui tahad“.

Ühtlasi teadvat A. Valdek, et H. Võsal viinavõtmise ajal sõrmus tõesti sõrmes oli, ärgates aga sealt puudus.

Kohtunik lükkabki asja arutamise selle tunnistaja ülekuulamiseni edasi.

Lahutuskojast.

28 paarist pääsis ainult 8 paari.

Sellist suurt abielust tüdinute hulka, nagu möödunud nädalal oli, näeb lahutuskojas harva. Tervelt 28 paari oli kutsutud siia segiläinud abielusidemeid selgitama, kuid soovitud vabaduse said siiski ainult 8 paari.

Esimesena hüljas kord kanda võetud sidemed pealinnas omal viisil tuntud Teodor Trõkov, kes Rosalie Schiffile käe ulatas juba kakskümmend aastat tagasi. Ent viimasel ajal on asjad selles abielus siiski niivõrd sassiläinud, et kumbki pool enam kooselust midagi kuulda ei taha, vaid paluvad kohut oma kooselu lõpetada. See sünnibki.

Samase lõpu leiab ka Helene ja Luang Lipikorn-Kosonide abielu, mis algas 1916. aastal Neeva kallastel.

Johannes Allikas on aga see patuoinas, kes unustanud, mis abielumehele lubatud ja keelatud. Et selline asi aga ainult lahutusega võib lõppeda, — tolles peab veenduma nüüd Johanneski, kes tunnistatakse ametlikult selle õnne purustajaks, mis algas 1916. aastal.

Tollest pole kaua aega tagasi, kui Katariina Kruus äkki leidis, et tema Ferdinand enam abielumehe õiget kaalu välja ei anna, esitades kohtule lahutuspalve. Asja arutusel selgus, et Ferdinand tõeste on patustanud, aga selgus ka veel, et Katariina isegi pole süütu tallekene, vaid on eksinud samuti. Loomulik, et selle kõigega arvestades, lahutati nende abielu, mis algas 1918. aastal.

Voldemar Tomasberg tõotas aastat 10 tagasi küll oma Mariele kõike head, ent hakkas aasta-aastalt ikka enam ja enam unustama antud tõotusi, nii et Mariel ei jäänud tänavu enam muud üle, kui suunida sammud lahutuskotta. Kuna siin selgub, et Voldemaril abielumehe ülesanded tõesti ülejõu käivad, vabastab kohus mehe kohustustest, mida ta 1921. aastal oma kanda võttis.

Ühisel kokkuleppel sirutavad üksteisele viimaseks hüvastijätuks käed Elvine ja Aleksander Greenfeldid, kellel nüüdsest peale seljataha jääb see omaaegne õnnerand, kuhu nad purjetasid 1924. aastal.

Abielusadama õnnetulede petlikus virvenduses pidid veenduma ka Anna ja August Tammesonid. Kooselu oli neil küll alles lühike, alates 1928. aastal, ent piisas sellestki väikesest ajast, et veenda pooli oma iseloomude sobimatuses.

Veel lühemaks osutus Anna ja Juhan Rossinite ühine õnn, mis algas alles möödunud aasta 23. detsembril. Ühisel meelel sirutasid siis nemad üksteisele käed, kuid nüüd pööravad nemad ühisel kokkuleppel juba üksteisele seljad.

Leena ja Mihkel Koppelmannide ning Miina ja Sander Randade lahutusasjades, püüdsid senistest eluseltsilistest vabaneda mehed, kelle lahutuspalved aga kohus tagasi lükkab.

Pooleli jäid aga 18 paari lahutusasjad.

Teaater.

Dollar veereb.

Sisult küll peaaegu alati tühised ja kerged, tahtmata pakkuda midagi muud peale lõbusa ajaviite ja meelelahutuse, olles sellele vastavalt täis värvirohket ning kirevat, kus sageli vanamoeline sentimentaalitsemine kõrvuti kõige vallatuma naljaga, — sellised on olnud operetid ikka ja selline on ka Bruno Granichstaedteni uus operett „Dollar veereb“, mis praegu „Estonias“ üle lava läheb. B. Granichstaedten pole meie publikule enam tundmatu. Tema „Orlov“ sai siin mõni aasta tagasi väga suure edu osaliseks, osutudes omaaja suuremaks tõmbetükiks.

Kas tõesti heast „Orlovist“ hellitatuna või mõnel muul põhjusel, ei saa B. Granichstaedteni uut operetti vaadeldes jätta nentimata, et me ootasime sellest natuke nagu rohkem. Näib, et kogu asi, mis hargneb laval, ei tahaks ikkagi nagu siduda ja kõita, kuigi lavastaja ja näitlejad püüdsid pakkuda paremat sellest, mida neile võimaldasid osad.

Peaosalistest oli kahtlemata parim Milvy Laid Maryna, nagu ikka, kui ta kehastama peab mõnd noort südamlikku tüdrukut, kes armastab, aga ühtlasi ka kannatab. Seda tema oskab ja teeb alati hästi, olles igatahes tublisti parem kui mõned eelmised „Estonias“ nähtud nais-peaarmastajad. Konstantin Savi, noore kodunt pagenud lordina, Mary mehena, ei tahtnud aga selles osas millegipärast nii hea olla, nagu ta on olnud seda mõnes eelmises osas. Ka Grete Sällik ei saanud siin silmapaista, Agathon Lüdig sellevastu sooritas aga nagu ikka oma pooltotaka, kuid siiski tubli poisi osa hästi.

Pildirohkena, läbi imbununa tänapäeva vaimust ja sellest kõigist, mis köidab praegu inimeste meeli, peaks see operett meil aga siiski leidma meie publiku poolehoiu, kuna töö, mis tehtud „Estonias“, väärib seda.

—nt.

Teater.

Olles a vanud hooaja venelase Maksim Gorki kuulsa näidendiga „Põhjas“, tõi Tallina Töölisteater teisena lavale N.-Vene praeguse populaarsema näitekirjaniku Valentin Katajevi „1000000 piina“.

V. Katajev on praegu tuntud ei üksinda oma kodumaal, vaid ka teisal, viibides praegu Berliinis, et anda seal näpunäiteid oma „Ringi kvadratuuri“ lavastamiseks, valmistudes ühtlasi ette matkaks Ameerikasse, kus eelpoolmainitud näidend lähemal ajal kuulsa Cecil de Mille poolt filmitakse. Meilgi sai V. Katajev tuttavaks oma „Ringi kvadratuuriga“, mängituna eelmisel hooajal Töölisteatris ja olles praegu Draamastuudio rändtrupi mängukavas.

„1000000 piina“, mis tahab naeruvääristada vana „peenema-inimese“ Anatoli Ekipashevi, koos sellega kõigi teiste temasuguste mõtteid, traditsioone ja elusuhtumist, on tõesti, tänu autori leidlikkusele, elav ja hoogne, olgugi, et siin mõni asi tundub liialt karrigeerituna, liialdatuna. Ent huvitav on kogu see asi siiski ja peaks ka publikus äratama huvi.

Samuti saavad siin oma osadega hästi hakkama ka näitlejad, olgugi, et nende nimedel puudub veel laiaulatuslik kõla.

Parematelks teistest osutusid siin J. Tõnson ja O. Jürisson, kes kahtlemata siinsed tüsedamad jõud. Tunnustust väärivad täielikult ka L. Römmer ja A. Särev, kellest esimene tublisti edenenud endiste „Rahvaaias“ tehtud esinemistega võrreldes. Teiste mängus tundus olevat paiguti veel konarlusi, aga ei siiski sellisel määral, et need oleksid tundunud liialt segavana.

nt.

Hindmõistatuse Nr. 22. lahendus.

„Abielulehes“ nr. 32 avaldatud hindmõistatuse lahendus on:

	1	2	3	4	5	6	
1	Ei	söö	ku	nin	gas	kul	6
7	da,	ega	maa	mees	mul	da.	12
13	Mis	noo	rus	ko	gub,	se-	18
19	da	va	na	dus	lei	ab.	24
25	Sool	ja	sa	ba	ta	silk	30
31	on	vaes	lap	se	või	leib.	36
	31	32	33	34	35	36	

Õieti lahendajaist said: 1) E. Laur — „Luha-Läänemaalt“, 2) Irene Sareal — Tartust ja 3) Anton Schults — Tallinnast, igaüks ühe kuulutamise võimaluse ja 4) N. Raudsepp - Tallinnast — „Abielulehe“ kolmeks kuuks.

Seismajäänud kirjad.

„Sügis-iiling“ — 2, „Ruts 25“ — 2, „Üksiklane“ — 3, „Vaene preili“ — 2, „Ally 20“ — 3, „Sügisene tutvus“ — 1, „Ats 22“ — 1, „Ainult ühele“ — 1, „Scharlotte“ — 1, „Tõsine vastus“ — 1, „Elutormid“ — 1, „Kindel kodu“ — 1, „Sõber hädaajal“ 1, „Huvitav mõttevahetus“ — 1, „Üus tutvus“ — 1, „Leegitsev süda“ — 2, „Hingeliselt üksi“ — 1, „Puudub sõber“ — 1 „Elu vaeslaps“ — 1, „Ootan õnne“ — 1, „Puudub sõber“ — 1, „Helju“ — 1, „Ly — Luule“ — 2, „Fantaasia“ — 1 kiri.

Aega unustada võib üksi õnnelik, õnnetule on iga silmapilk häda mälestuseks.

*

Keegi ei saa õiglane olla, kui ta mitte inimlik ei ole.

*

Palju õnnetust oleks ilmas vähem, kui inimesed oma kõrvade asemel enam silmi tarvitaksid.

Raadio.

Tähtsamaid teateid Tallinna jaama saatekavast.

Pühapäeval, 4. oktoobril: 10.25. Jumalateenistus Toompea kirikust. 12.15. Põllumajanduslik kõne. 12.45. Põllumajanduslikke teateid. 13.00 Lõunane kontsert. Juh. md. A. Krull. 14.00. Eesti Loomakaitse Liidu esimees Erich R. V. Laltenberg: Loomakaitse tähtsus rakvakasvatuses. 17.30. „Vahitorni“ seltsi kõned. 18.30. Teateid ja grammofonimuusikat. 18.50. Päevauudiseid. 19.00. Lugemistund. 19.30. Kontsert. Juh. md. A. Krull. 20.00. Ilmateade ja ajanäitaja-õiendus. 20.05. Kontserdi järg: Vahepeal esitavad soololaule ja duette Milvy Laid—sopr. ja Konstantin Savi—tenor. 21.30. Vana tantsumuusikat heliplaatidelt. 22.00. Moodsat tantsumuusikat heliplaatidelt.

Esmaspäeval, 5. oktoobril: 15.30. Päevauudiseid. 15.45. Ajanäitaja-õiendus. kuni 16.30. grammofonimuusikat. 18.30. Teateid ja grammof.muusikat. 18.50. Päevauudiseid. 19.00. Ülekanne Tartust. 19.30. Dipl. ins. F. Olbrei raadiovestlus. 20.00. Ülekanne Tartust. 20.05. Kontsert heliplaatidelt.

Tesipäeval, 6. oktoobril: 15.30. Päevauudiseid. 15.45. Ajanäitaja-õiendus. kuni 16.30. grammofonimuusikat. 18.30. Teateid ja grammofonimuusikat. 18.50. Päevauudiseid. 19.00. Ülekanne Tartust. 19.30 Ühiskonnateaduse õpiring. (Juhataja Susi.) 20.15. Ülekanne Tartust. 20.20. Kontsert Juh. md. Ark. Krull. Solist opr. Lully Wirkhaus. 21.00. Esperantokeelne nädalakroonika. 21.10. Kontserdi järg.

Kolmapäeval, 7. oktoobril: 15.30. Päevauudiseid 15.45. Ajanäitaja-õiendus. kuni 16.30. grammofonimuusikat. 18.30 Teateid ja grammofonimuusikat. 18.50. Päevauudiseid. 19.00. Lastetund. 19.30. Muusikateooria tund. „Meie hümn“. (Ark. Krull.) 20.00. Ülekanne Tartust 20.05. Nõmme Rahvaülikooli tegevushooaja avamisaktus. 21.30. Kontsert. Schubert'i ja Liszt'i helitöid Juh. md. Ark. Krull. Solist A. Tamm (tenor). 22.30. Tantsumuusikat heliplaatitelt.

Neljapäeval, 8. oktoobril: 15.30. Päevauudiseid. 15.45. Ajanäitaja-õiendus. kuni 16.30. grammofonimuusikat. 18.30. Teateid ja grammofonimuusikat. 18.50. Päevauudiseid. 19.00. Ülekanne Tartust. 19.30. Prof A. Topmann: Eesti muusika arenemise võimalusist. 20.00. Ülekanne Tallinnast. 20.05. „Muusikaline matk ümber maailma“. I. Eesti. Juh. md. Ark. Krull. 20.45. Pärleid eesti luuleilmast. (Esitab Hilda Gleser.) 21.00. Kontserdi järg.

Reedel, 9. oktoobril: 15.30. Teateid ja grammofonimuusikat. 15.45. Ajanäitaja-õiendus. kuni 16.30. grammofonimuusikat. 18.30. Teateid ja grammofonimuusikat. 18.50. Päevauudiseid. 19.00. Ülekanne Tartust. 19.30-Pool tundi soliste. 1. Klaveri ettekandeid — Fr. Nikolai. 2. Soololaule — Margarethe Pomerants, sopr. 3. Viiulipalu — Rudolf Palm. 20.00. Ülekanne Tartust. 20.35. Kontsert. — Juh. md. A. Krull.

Laupäeval, 10. oktoobril: 15.30. Päevauudiseid. 15.45. Ajanäitaja-õiendus. kuni 16.30. grammofonimuusikat. 18.30. Teateid ja grammofonimuusikat. 18.50. Päevauudiseid. 19.00. Lastetund. 19.30. XIX avalik raadio-õhtu „Estonia“ Sinisest saalist. Kavas: orkestriettekandeid retsitatsioone, instrumentaal- — ja vookal-soolosid, ansambli ettekandeid jne.

Esinevad: Ringhäälingu orkester md. Ark. Krull'i juhatusel, Hugo Laur, A. Karjus — tšello, J. Stepanov — tenor, Sylvia Tobias — harf, Harry Foster — muusikaline virtuos, kahekordne vene meeskvartett jne. Vahepeal umbes 21.00. Ilmateade ja ajanäitaja õiendus Tartust. Lõpuks kuni 23.00. Tantsumuusikat heliplaatidelt.

Hindmõistatus Nr. 23.

(Et eelmises lehes on hindmõistatuse ülesandes Nr. 23. eksitavad vead juhtunud, avaldame selle uuesti.)

Alamalolevasse joonisesse on paigutatud kolm eesti vanasõna. Esimene neist koosneb 10-est, teine — 12-est ja kolmas 14-st silbist. Esimene algab silbiga „Peig“ teine — sõnaga „Töö“ ja kolmas silbiga „Ä.“ Kui vanasõnad välja mõeldud, tulevad nad ruutudesse paigutada, nr. 1-st alates ja nr. 36-ga lõpetades.

	1	2	3	4	5	6	
1	mas	tu	da	mees	kõh	ta	6
7	ma	kii	e	o	juu	mas	12
13	da	naist	ba	Töö	bi	lei	18
19	e	Peig	ku	res	ga	vaa	24
25	lai	ri	ra	lus	ki	Ä	30
31	a	juu	ham	hoost	lam	res	36
	31	32	33	34	35	36	

Õieti lahendajaile loositakse 15. oktoobril üks huvitava sisuline „Loodusе“ kroonine romaan ja kaks maksuta kuulutamise võimalust „Abielulehes“ Auhinnasaajate ja õieti lahendajate nimed avaldatakse „Abielulehes“ Nr. 36.

Mesinädalate järele tulevad vesinädalad.

*

Ka kõige parem tugi võib langeda, isegi enese jalad.

*

Head tunda, aga seda mitte teha, on meelekindluseta olek.

*

Inimese karistus seisab tihti tema soovide täideminekus.

Vastutav toimetaja ja väljaandja
A. Jürisson.

Balti jaama raamatukaupluses

saadaval kõiksugused oma- ja välismaa ajalehed ning kuukirjad. Rikkalik väljavalik igasugustest raamatutest. — Uus „ABIELULEHT“ juba iga reede õhtul müügil.

Võõrastemaja - restoran „BALTI“,
Nunne 7, kõnet. 437—58.
Ennäe, keda kõiki Balti baaris ei kohta! Ka Sina, sõber, siin. Mina ütlen ka, et kuski ei ole mugavam sügisõhtuid veeta, kui Baltis. Siin on alati muusika, tants ja lõbus meeleolu! Ütlen tõtt, siin on kõige lahkem vastuvõtt.
Külastage — veendute ise selles!

Moodsate tantsude õpetus
J. Saréni
Art. tantsuõp.
Tallinn, Niguliste 10. Õpetus kahes saalis. **Tel. 233-08**
Organiseeritud gruppidel alandatud hinnad.
Uue segagrupi algus algajaile pühap. 4. okt. k. 8 õht.
Üksiktunnid kogu päev.
Õpetajate saatmine provintsi nõudmisel.

OSTKE! KASULIK RAAMAT
MOODNE KORTER.
Suurepärane raamat! Toimetanud: **H. Kompus**, väljaandnud **S. Insarov.**
Raamatus esinevad: Peet Aren, Ins. A. Grauen, S. Insarov, R. Kangro-Pool, Hanno Kompus, Arh. A. Kotli, Dr. A. Liin, Arh. E. Lohk, Magda Luther, „R. P“, „L. S“. Dr. B. Ströhm, Pr. A. Varma j. n. e. Raamat sisaldab pilte, nende seletusi jne. majaplaanidest, korterisisseseadeist ja kõigist tarvisminevast. Esinevad umbes 30 parimat firmat ja vabrikut.
Et ehitada moodsat maja, remonteerida ja ehitada korterit, osta või tellida mööblit, seada sisse köögi- ja vannitube, lugege kõik äsja ilmunud raamatut „MOODNE KORTER“. Sealt leiate kõik mida vajate hind 2 krooni.—
PEALAOD: „Päevalehe“ kauplused, Jaani t. 6 ja Pikk t. 2, Tallinnas ja väljaandja S. Insarov'i juures, Viru t. 3—2, telef. (2)13-24, Tartus — „Postimehe“ raamatukaupluses.
Peale selle müüakse ka kõigis paremates raamatuärides üle kogu Eesti.

Sissesõitnud
karske härra,
kes vilunud kontori- ja kantseleitöödes, soovib vastavat kohta. Tunnistused endistelt kohtadelt olemas. Kirjad slt. „Ustav tööjõud“.

Endine ETK äriteenija, 30 a. härra, kes vilunud omas ametis, soovib
kohta
ärisse müüjaks. Kirjad palun saata slt. „Vilunud äriteenija“.

„Saatja: X“
Siina Tartust!
Omasin Teie kirja mu kuulutusele selle lehe 32 numbrist . . . Teie ei võimalda vastata. On indetsentne, saates seljatagant valusaid nooli — jäädes ise tundmatuks! Palun, avaldage enda aadr., sest soovin vastata. „Eleegiline poiss“.

Mehised mehed, kes teist tunneb igavust ja kel' puudub
sõbratar,
kirjutage slt. „Lootust vähe“.

Preili vahetaks mõtteid
KIRJANDUSEST
huvitet
härraga. Kirj. slt. „Tristitia“.

Teie, kes teie ei tunne karjuvat puudust, kes ei murdnud pead, et pääseda hirmsast seisukorrast, kes ei vaevelnud öid unetuid, valades pisaraid, — kas ei tahaks teie
AIDATA
sõna ja teoga üht meeleheites üksikut naist? Või just teie, kes kannatanud samuti ja õnnelikult pääsenud? — Teie poole pöördub „Dolores“ Kirjad saata slt „Dolores“

Sportlased!
Sulestage spordist huvitet preilile. Kirj. slt. „Edna“

26 a. haritud noormees, soovib **tutvsut** talukaaspärija, abielumõttes neidudega, kel oleks kas talukoht ehk mingi äriline ettevõte, kuhu vajatakse kapitaali. Tähelepanu leiavad eluloo kirjelduse ja fotoga kirjad Adr. Isakõnnu ag. *„Karske noormees“*.

Noormees soovib
tutvust
naisolevustega. Kirjad slt. *„Noormees 28“*.

Noormees soovib
tutvust
tõsise ja vabameelse naisterahvaga, vanadus 20—30 a. Kirjad slt. *„Ets 23“*

Kõige soodsam tellimiskoht
neile, kes vajavad trükitöid
J. & A. Paalmann'i Grafikatööstus
Tallinnas, V. Karja tän. 12. Telefon (20)8-86

Kas leidub
rikkaid härrasid,
kes laenaks vaesele, kuid edasipüüdjale preilile 40 kr. — Tagasimaks %-ga 4 kuu pärast. Kirj. slt. „Tänulik süda“.

Härrad töösturid!
Kes võimaldaks noorele, preilile mingisugust teenistust. Kirj. slt. „Olen töökas“.

Süda on
haige,
meel on paha. Kas preilid tõesti mind ei taha? Kirjad slt. „Haige süda“.

Vaene, jonnakas,
inetu
tütarlaps soovib kirjavahetust heasüdamlike härradega. Päevapilt soovitav. Kirjad slt. „Miss 1950“.

2 noort neidu, kes tahavad elus läbi lüüa, soovivad selleks tutvust
meeshingedega.
Surju pk. 20, „Tassa“ ja „Veera“.

V. a.
kaaskodanikud!
Palun, võimaldage korralikule ja töökale neiule mingisugust ausat teenistust. Soovitajaile tänulik sõprus. Kirjad slt. „Viimane soov“.

Korralik, haritud talut. **soovib tutvust** tõsises mõttes, kainete korralike elukommetega noormeestega, kel kindel elukutse ja väike varandus. Soovitav lähemast ümbrusest. (Van. 30—45.) Eesmärk: hingelisel kooskõlal — jäädava kodu saavutamine. Flirtijaid, joomareid ja juhusteotsijaid palun mitte tülitada! Kirj. kuni 8 okt. ühes isikukirjeldusega, soovitav ka p. pilt. Valga, ajakirjanduse tsentraali pr. R. Kauke. „Truuhingeline“.

AUS Poiss,
läbi ja läbi põllupidaja, jõuka talu ainus pärija, 28 a. vana, soovib tutvuda samasuguste neidudega abielumõttes Kirj. tingimata fotoga, Surju jaama pk „Kusti 28“.

Jõukad preilid ja prouad, kellel on teist kaastundlik süda ja sooviks nüüd ehk edaspidi
abielluda
haritud perekonnast, kuid vaese, ausa 27 a. kindlas ametis käija noormehega? Vanadus pole tähtis Järvakandi tehased, Sülla pood, „Hea idee“.

Haritud, hingeline, kindlas ametis käija noormees soovib
SULESÕDA
õrnahingeliste neidudega, vaatamata vanadusele ja varandusele. Meeldivuse korral võib järgneda abielu. Kirjad fotoga, Isakõnnu ag. „Hugo 22“.

Ametiskäija noor lesk, kes aineliselt raskesse seisukorda sattunud, palub jõukaid inimesi
aidata
laenunäol. Kirj. slt. „Kannataja“.

Soovin
kirjavahetust
rikka, haritud, intelligentse, hingelise, vaba meeskodanikuga vene, eesti, saksa, prantsus- või ingliskeeles. Kirjad saata slt. „Mater Dolorosa“.

Preili,
kellel soov välismaale minna, oleks tänulik merimehele, kes soovitaks koha laevale. Kirjad palun saata slt. „Merisõit“.

Preili,
ihaldab tutvust noorhärradega igavate sügisõhtute mõõdasaatmiseks. Kirjad slt. „Tormi huilge“.

Vanapoiss,
kes pole veel leidnud omale kaasakest, soovib seda nüüd leida kurbadel sügispäevadel. Kirjad slt. „Kaasakene“.

Vanapiiga,
kellel juba mööda nooruspäevad, soovib tutvuda vanapoisiga, et jatkata üheskoos eluteed. Kirjad slt. „Vanapiiga + Vanapoiss.“

Seda preilit,
kellega pidi olema kohtamine 30. sept. Schnelli tiigi juures, palun veel kord kirjutada endisel aadressil. Heinrich.

Hulda!
On igav, kui Sa ei tule! Ootan veel kord Sinu kodu lähedal pühapäeval endisel kellaajal. Hugo.

Noobel noorhärra, 23 a. vana, soovib
kirjavahetust
preilidega, kõige peale vaatamata Meeldivuse korral abielu. Kirjad fotoga, mida soovi korral tagastan. Kirjad Järvakandi tehased, Sülla kaupl. *„Noobel noorhärra“*.

J. & A. Paalmann'i trükk. Tallinnas, V. Karja tän. 12. 1931 a.